

VEZÉRCIKK

Jézus él • Gondolatok *Nyíri Tamás: Ki ez az ember c. művéből*

A tények megszállottjai vagyunk, az apologetikus módszer és a történelmi részletek szenvedélyének rabjai. Valószínűleg azért keressük olyan hevesen, hogy pontosan mi történt húsvét reggelén, mert amíg ezzel vagyunk elfoglalva, elfogadhatónak látszik, hogy kitérjünk a válasz elől. Nagy kár, hogy nem állították fel a tv-kamerákat a sír körül, és nem közvetítették élőben a föltámadást... Nem televíziót nézünk, hanem egy alapvető kihívásra kell válaszolnunk: elhisszük-e, hogy Jézus személyében Isten avatkozott közbe a történelembe, és jó irányba terelte menetét? Elhisszük-e, hogy Isten országa érvényesült ellenségeivel szemben? Bízunk-e abban, hogy a világegyetem szívében, a dolgok legmélyén szenvedélyes szeretet lüktet? Ha nem vagyunk hajlandók erre a döntésre, még ha a képernyőn látnánk is a kő elhengeredését a sírkamra bejáratából és Jézus távozását a sírból, akkor sem hinnénk. A dolog lényege tulajdonképpen nem a feltámadás, hanem Isten országa. A föltámadás Isten országának igazolása, végleges ígéret, hogy teljességéből valamennyien részesülünk. Aki azt mondja: „Nem vagyok bizonyos benne, hogy el tudom-e fogadni Jézus fizikai-testi föltámadását” nem az érdemleges ügyről beszél. Vagy elfogadja valaki az Ország örömhírét, vagy nem. Vagy hiszi, hogy Isten közbelépett a történelembe, hogy szolgálatával igazolja szeretetének az erejét, vagy nem. Erről kell döntenünk köntörfalazás és mellébeszélés nélkül. A legelső keresztények tapasztalatai a meghalt és föltámadt Jézusról, a húsvét, Isten országának és végleges győzelmének szimbóluma: annak a jele, hogy semmiféle hatalom nem tudja feltartóztatni a szeretet és az öröm uralmának eljövételét. Teljesen félreismeri a lényegét, aki megreked az egyik valóságnál, és nem figyel arra a nagyobbra és legvégsőre, az Isten országára, aminek jele a föltámadás.

Jézus feltámasztásának értelmét abban kell látnunk, hogy a hatalom szeretetével szemben a szeretet hatalmát jelenti ki. Azt mondja, hogy a szeretet a legerősebb, és győzedelmeskedik a világon. A kereszt így lesz a keresztény valóság szimbóluma. A keresztbe vetett bizalom, a belőle merített erő és lendület a megfeszített föltámasztásából fakad. A názáreti Jézus keresztje nem időtlen mítosz, sem csupán mély értelmű vallási szimbólum, hanem kegyetlenül kemény történelmi tény. Senkinek, egyetlen zsidónak vagy pogánynak sem juthatott eszébe, hogy a lázadók és rabszolgák szégyenletes halálát vallási eszményé magasztosítsa. Ezt csak Isten tehette meg, aki Fiát feltámasztotta halottaiból.

MEDITÁCIÓ

Megtérés és újjászületés • *Pánczél János*

Az élet legfontosabb kérdéséről van szó, életről vagy halálról. Keresztelő János, Jézus méltó útkészítője ezekkel a szavakkal kezdte szolgálatát: „Térjete meg (azaz az új fordítás szerint „tartsatok bűnbánatot”), mert elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3,2).

Nem sokkal később, amikor Jézust is alámerítette a Jordán folyóban, s akin Istennek Lelke (Szelleme) megnyugodott, szintén ugyanezt hirdetve kezdett el prédikálni (Mt 4,17). Amikor pedig Nikodémus, Izráel tanítója egy éjjeli beszélgetésre felkereste Jézust, Ő világosan és félreérthetetlenül mindjárt rátért a legfontosabbra: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Jn 3,3). E kinyilatkoztatását két verssel tovább meg is erősíti: „Ha valaki nem születik víztől (értsd: Isten igéjétől) és Lélektől, nem mehet be az Isten országába (5. v). Jézus e kiemelt, előrehozott megállapítása is kifejezi, hogy a megtérés és újjászületés fontos és sorsdöntő. Ez a keresztyén ember életében kiindulópontnak tekinthető s ennél fogva feltétlenül behatóan kell foglalkoznunk vele a Biblia alapján.

A megtérés az ember akarati, őszinte, bűnbánattal tett döntése Jézus Krisztus mellett, elfordulás a bűntől, teljes odafordulás Istenhez és az Ő Igéjéhez. Ezzel az életre (és örökéletre) szóló döntéssel neki adjuk át az életünk feletti uralmat. Ez Isten kegyelméből, az Úr Jézus önkéntes áldozata révén lehetséges. Isten akarata az, hogy „minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson” (1Tim 2,4).

Miután megtértünk, és újjászülettünk, s átadtuk magunkat Istennek, a vízkeresztségben az Ő Igéjében való hit által azonosulunk Jézus Krisztus halálával, eltemetetésével és feltámadásával (Róm 6,3–7). Ez Ige szerinti szent cselekedet eredménye: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden” (2Kor 5,17). Az újjászületéskor felöltözzük magunkra Jézus Krisztus természetét, nevét, bekeresztelkedünk az Egyházba; és így Jézus Krisztussal együtt Isten örökösei leszünk (Gal 3,26–29; Jn 3,5; Zsid 8,10; Mk 16,16).

A megtéréshez hitre is szükségünk van. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, *hinnie* kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik” (Zsid 11,6). „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). A hit olyan kéz, amellyel elvehetjük Isten nekünk készített ajándékát: a Jézus Krisztusban felénk nyújtott megváltást, bocsánatot, új életet. Ha nincs hited vagy még nincs hited, ne várj arra, hogy majd magától lesz valamikor, hanem kérjed, imádkozzál érte! Ezt csak Isten adhatja meg neked Szentlelke által. „Kérjetelek és adatik nektek!” (Mt 7,7)

Pál apostol intí is a gyülekezet tagjait, „tusakodjatok a hitért” (Júd 3).

Érdeklődő, kereső, őszinte megtérésre vágyó emberek olykor azt kérdezik, hogy miből kell megtérniük. A különböző bűnökből, a régi, Istentől elszakítottságban levő életükből. Egyedül a Bibliából tudhatjuk meg, hogy mi az, amit Isten bűnnek tart, s amiért megítéli és megbünteti az embert, bárki legyen. Erről sok példát olvashatunk a Bibliában. Bárki légy, míg meg nem tértél, bűneidet beismerve, megbánva, megvallva és elhagyva bűnbocsánatot és szabadulást nem nyertél, a bűn uralkodik rajtad, s nem lehetsz közösségben Istennel, addig nem lehetsz Isten megváltott gyermeke. A bűnökből, kötelékekből szabadulást kell nyerned s megtisztulásra kell jutnod. A bűnök ott lehetnek gondolkodásunkban, beszédünkben, cselekedeteinkben. Annál sokkal több bűn és annak megnyilvánulási formája lehet – Isten (szemében) – az életedben, mint amennyit itt most példaképpen Isten Igéje alapján felsorolhatok. A Gal 5,20–21 versei alapján: házasságtörés, paráznaság, (nemi kapcsolat házasságon kívül v. előtt), tisztátalanság (tisztátalan szemek, gondolatok, önkielégítés, rendszeres mosakodás hiánya), bujálkodás (homoszexualitás, v. állatokkal való nemi kapcsolat), bálványimádás (minden, amit Isten helyett többre becsülsz v. a legjobban szeretsz, a legtöbb időt és energiát fordítod rá, pénz, vagyon, szórakozás, diszkó, mozi, tévé, túlzásba vitt sport, mértéktelen munka, vagyis minden, amit Isten tisztelete és szolgálata elé helyezel). Varázslás: ráolvasás, tenyérjósítás, kártyavetés, horoszkóp, spiritizmus, jóga, babonaságok, keleti vallások stb. Ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok (tudatosan, hanyagságból vagy felelőtlenségből életveszélyes helyzetbe hozva valakit, ölés, mérgezés, magzatelhajtás,

halálba szekírozás, öngyilkosság). Részeiségek, tobzódások és ezekhez hasonlók. „Akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lehetnek”. Más helyeken az Isten Igéje a hazugságot, lopást, bolond beszédet, felgerjedést is említi. Sokaknak a rockzenéből is meg kellett szabadulniuk.

A bűnöket csak őszinte bűnbánattal vallhatjuk meg Istennek. Jézus Krisztus tökéletes váltságot szerzett, bűnbocsánata és szabadítása is tökéletes. Ha bármely bűnödből nem nyertél szabadulást, mert az lelkiismeretedet terheli, mert a gondolataidban van, vagy abba visszaesel, menj oda az Úrnak valamely kipróbált, tiszta és megszentelt életű szolgájához, gyermekéhez, imasegítségét kérve, bűnbánattal valld meg bűnödöt, s megtapasztalod az Ige erejét és az Úr szabadítását. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (Jn 1,9). Nagy segítség lehet az Úr felkent tanítványának feloldozó imája, Jézus szavai szerint a Mt 18,18 alapján: „Bizony mondom néktek, amit megkötök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”

Ha új életben járunk, újjászülettünk, nemcsak a bocsánatot, Jézus vérének megtisztító munkáját, szabadító erejét tapasztaljuk meg, hanem Isten engedelmes gyermeke azt is átéli: „Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet” (Zsolt 121,7). Ha valamiben mégis elesél, ne csüggedj el, hanem bűnödöt megvallva fuss az Úrhoz, hiszen: „...ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”.

Az igazi megtérés, újjászületés jóvátételt is magával vonhat. Jóvá kell tennünk bizonyos elrontott dolgainkat, el kell rendezni tartozásainkat. Pl. ellopott holmikat, kölcsönkért, s már régen nálam levő tárgyakat vissza kell adnunk tulajdonosaiknak; akit bármivel megkárosítottunk, lelkiismeretünk és lehetőségeink szerint jóvátételben kell részesítenünk. Attól, akit megbántottunk, megrálgalmaztunk, bocsánatot kérünk, és készek vagyunk mi is megbocsátani (Lk 19,8; Róm 13,8). Mindezekből láthatjuk, hogy a bennünk lakozást vett Jézus Krisztus a Szentlélek által valóban átformálja egész lényünket. Mindez nem egy kicsit javít jellemünkön, hanem egészen megváltoztat. A morgó, keserű kedvűből vidám, a nagyravágyóból szerény, a lustából dolgozó, a hazug- és tolvajból megbízható, a paráznából tiszta életű, az indulatos- és szitkozódóból csendes és béketűrő, az alkoholistából józan és becsületes ember lesz. Ilyen gyökeres változást semmilyen más terápia vagy ráhatás nem képes eredményezni. Ezért engedelmeskedjünk Isten szavának: „Térjete meg, keresztelkedjete meg (tehát a megtérés után bemejtkezve az Ige szerint), és veszite a Szentlélek ajándékát” – az ígértet. A bűntől megszabadult, Jézus vére által megtisztított szívet betölti az Úr a kegyelem és az örökélet bizonyosságával, örömmel és Szentlélekkel. A megtérés egyszeri, döntő alkalom, a megtisztulás és megszentelődés pedig folyamatos. „Mivelhogy azért ilyen ígérteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket” (2Kor 7,1). „Boldogok, akiknek szívek tiszta: mert ők az Istent meglátják” (Mt 5,8).

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

A pünkösdzimus teológiai vonatkozásai • *Julian W. Ward*. (A cikk a jönköpingi Pünkösdi Európa Konferencia [PEK] részeként 1991. augusztus 8-án megtartott vezetőségi konferenciára íródott.)

A rendszeres (szisztematikus) teológia kifejlesztése

A harmadik generációs pünkösddizmus kihívása a 90-es években az, hogy kifejlessze szisztematikus teológiáját, ami egyesíti a szentlélekkereszttség és a Lélek ajándékai Pünkösdi hangsúlyosságát a keresztény hit tradicionális tanításainak mai értelmezésével. Ezt az értelmezést így új megvilágításba helyezné a Szentlélek erejének átélése, és hangsúlyt kapnának a gyülekezet és a világ XX. század végi kérdései és szükségéi is. A Kelet-Európában, Szovjetunióban és Közel-Keleten végbemenő nagy politikai és társadalmi változásokkal, valamint a pünkösdi és karizmatikus gyülekezetek rendkívüli növekedésével Dél-Amerikában, Afrikában és Kelet-Ázsia egyes részein, a gyülekezet történelmi fordulóponthoz érkezett az egész világon, ami felcsillantja a gyors növekedés és a világméretű befolyás megszerzésének lehetőségét.

E látás megvalósulásának azonban alapvető feltétele egy egészséges, bibliailag megalapozott teológia létrehozása, ami segítené a bizonyágtételt és a gyülekezet egészséges növekedését, és megvédené tagjait a tévedésektől, a szakadásoktól és az eretnekségektől.

Isten örökkévaló terve az, hogy Jézus Krisztus gyülekezete egységben és teljes érettségben növekedjen, úgy, hogy ne zavarja „a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által” (Ef 4,14). Ehelyett a gyülekezet Krisztus testeként növekedjen Őbenne, aki a Fej, és a teológia olyan legyen, mint a testben a csontok, amik meghatározzák annak alakját, a közösség, mint a hús, ami valóságossá teszi azt, a Szentlélek bennünk lakozása pedig legyen azaz erő, amely életet ad a testnek.

Az érett teológia szükségessége

A teológia napjainkban nem légtüres térben készülő dolog, hanem annak a folytatása, ahogyan az előző nemzedékek értelmezték a keresztény hitet. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül az ógyházi atyáknak az eretnekségekkel szembeni teológiai eredményeit, és az ehhez kapcsolódó magyarázataikat a Szentháromság és a megtestesülés tanáról. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a középkori skolasztikusok által kifejlesztett tanokat, és a protestáns reformerek ezekre adott válaszait, amelyek azt célozták, hogy kialakítsák azt a tant, mely szerint egyedül a Szentírás kijelentései csálhatatlanok. Fel kell ismernünk azt, ami a legjobb volt a XVII–XIX. századi nagy ébredési időszakok teológiájában és lelkiségében, és újra megerősíteni ezekből azokat a dolgokat, amelyben élünk. Nem tehetünk kitérőt a keresztény hitnek a XX. századi teológiában javasolt különféle újraértelmezései felé, ám mialatt felismerjük a veszélyeit bizonyos teológusok Szentírással ellenkező megközelítései kritikátlan átvételének, butaság lenne azt gondolnunk, hogy nincs semmi tanulnivalónk az olyan teológusoktól, mint Karl Barth, Gerrit Berkouwer, Millard Erickson, James Packer, Thomas Torrance és még sokan mások.

Röviden: szükségünk van egy érett teológiára, ami egyesíti a bibliai igazságok értelmezését az igaz igei lelkülettel, és ami a későbbiekben a gyülekezet erőteljes növekedésében, a hatékony evangélizációban és Isten hűséges szolgálatában, valamint a szegényekkel és a szükségben levőkkel való könyörületes foglalkozásban nyilvánul meg.

Az Ige Lélek szerinti megértése

A teológiának a Szentírásban kapott isteni kijelentésen kell alapulnia, amely kijelentés olyan csálhatatlan, amilyen tévedhetetlen az azt adó Isten. De Isten Igéjét emberek szavai juttatják el hozzánk. Az Isten cselekedeteiről, valamint az Izrael történelmében megfigyelhető gondviselészerű rendről szóló kijelentés igazságai a próféták száján keresztül, az élő Isten által megérintett életeken keresztül, a hívőknek küldött leveleken keresztül és legfőképpen Jézus Krisztus, Isten örökkévaló Fia életén keresztül jut el hozzánk, aki a testté lett Ige, aki közöttünk lakozott, és aki teljes kegyelemmel és igazsággal.

De az, ahogyan értelmezzük az isteni igazságot, keresztülmegegy a velünk született hajlamok és a kultúrából reánk ragadt elgondolások szűrőjén, és ki van téve az isteni valóság

megértésében mutatkozó végletes korlátozottságunk hatásának. Senki sem bírhatja a teljes kijelentett igazságot, mert korlátozza az isteni igazságok megértésére való képessége, valamint azok a kérdések, amelyekre választ keres az Igében, és a gondolkozásmódja, ami részben veleszületett és részben tanult. A hermeneutika (értelmezéstan) feladata, hogy megmutassa, hogy az ősi kultúráknak adott isteni igazság hogyan fejezhető ki a modern ember számára érthető módon, valamint, hogy miként magyarázható a változatlan igazság a változó kulturális környezetben. Mivel a pünkösdi hívő szívében és értelmében egyaránt Isten Lelkének kenete alatt van, ezért isteni erő adatott neki a bibliai szövegek igaz jelentésének megértésére azzal kapcsolatosan, hogy az adott időben mik Isten elsődleges céljai a gyülekezet és a társadalom számára.

A teológia a Szentháromságnál kezdődik

A keresztény teológiának összhangban kell lennie az élő Isten Hármasság Lényéről szóló kijelentéssel, és azon kell alapulnia. Ennélfogva minden igaz teológiának olyan fogalmakban kell kifejeződnie, amelyek bemutatják az Atyának az örök Fián keresztül, a Szentlélek ereje által végzett munkáját. A teológia ezért a Szentháromság tanával kezdődik, a három Személyből álló egy Istennel, akit a kölcsönös kapcsolatok tesznek oszthatatlan, ám három módon létező isteni Lény. A Szentháromság tanának klasszikus kifejtése a IV. századi kappadókiai atyák magyarázata, illetve az V. század elején hippói Augustinus munkája. A mai teológia azért hangsúlyozza a Szentháromság Személyei közötti dinamikus kölcsönhatásokat, hogy felhívja a figyelmet a részvét és a kegyelem isteni cselekedeteire a bűntől sebzett, szenvedő emberek életében Istennek a Szentlélek által felkent szolgálói révén. A teológia tanulhat a klasszikus teizmus okfejtéséből, amely az isteni tulajdonságok tökéletességét bizonyította, de nem csatlakozhat egy olyan elgondoláshoz, mely szerint Isten statikus, mozdulatlan és időtlen lény, aki nem képes megindulni a szenvedő emberiség fájdalmain. A bibliai igazságok magyarázatának ilyen teisztikus okfejtése megvéd attól, hogy becsapjanak bennünket az olyan modern Isten-elképzelések, mint a panteizmus vagy a Tillich-féle létezési ok, amelyek elferdítik a bibliai igazságokat; valamint biztosítja, hogy kiegyensúlyozott tanításunk legyen a Szentháromságról, habár maga az okfejtés kívül van Isten írott Igéjének erején és a Szentlélek kenetén, amivel közelítjük Isten valóságát tanításainkban, prédikációinkban, és ezáltal imádatunkban is.

Minden igaz teológia az imádatban és a dicsőítésben végződik

A 325-ben tartott niceai zsinat és a 451-es kalcedoni zsinat hitvallásai megerősítették az ariánus, apollináriánus, nesztorianus és eutichianus eretnekséggel szemben Jézus Krisztus tökéletes emberi mivoltát, az egyetlen olyan Személyét, aki egyszerre valóságos Isten, de valóságos ember is hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

Ez hitünk nagy paradoxonja, amelyből származik a többi titok és paradoxon is. A teológia nem kutatja a rejtély megoldását, mivel minden igaz teológia az imádatban és a dicsőítésben végződik, hanem azon igyekszik, hogy letisztázza a kijelentett dolgokat, hogy Isten emberei ne essenek hibákba, és hogy megmutassa, hogy a titkot nem lehet elvetni, mint otromba ellentmondást.

A Kalcedon utáni teológia azt kutatta, hogy hogyan tehetné ezt Krisztus személyét illetően az enhypostasia tana segítségével, ami megerősítette, hogy Krisztus emberi mivolta nem létezhet istenségétől független valóságként, hanem azon alapul és abból veszi életét és létezését, tehát valóban mondhatjuk, hogy az Ige testté lett. De ez, habár igaz és helyénvaló, nem elégséges a pünkösdi hívő számára, akik Krisztust a hívő élet példaképének, és az Istennek tetsző, a Lélek kenete alatti szolgálat bemutatójának tekintik. Így az enhypostasia tanához szükséges a krisztológusok kiegészítése, hogy Krisztus élete és szolgálata teljesen a mennyei Atyjától való függésben zajlott, vagyis istensége erőteljesen jelen volt és megnyilvánult emberi létezésében.

Jézus életét úgy tekinthetjük, mint az isteni kegyelem megtapasztalásának tökéletes példáját az emberi életben, továbbá, amint a pünkösdiek látják, követendő mint a Jézusnak a bemelegítkezésekor történt Lélek általi felkenetése. Jézus életének ez az értelmezése krisztusi mintát biztosít a hívő élet minden területén: az imában, a szolgálatban, a Lélek ajándékaiban és Isten csodálatos erejének a megtapasztalásában.

CÍMLAPON

Közgyűlés 1992

Közösségünk 1992. január 31-én tartotta Országos Közgyűlését, amelyen csaknem kétszáz küldött jelent meg a mintegy 4750 gyülekezeti tag képviselőjében.

A maratoni hosszúságúra nyúlt nap áhítattal kezdődött, majd az elnöki beszámoló után az új elnökség tagjainak megválasztására került sor. A Közgyűlés elfogadta a Közösség Alapszabályának módosítását és az 1992. évi költségvetését, valamint a Bibliai Főiskola és a kadarkúti Szeretetotthon szervezeti és működési szabályzatát is.

Közösségünk elnökének és két elnökhelyettesének egy évre szóló, ügyvezetői megbízatása lejárt. Ennek értelmében Tóth László elnök testvér a három tagú elnökség nevében, hangsúlyozottan pedig a maga nevében – az ApCs 20,28–35 verseivel – leköszönt tiszteről. Ezek után – a felszólalók között – Kovács József lelkipásztor testvér köszönő szavaiban méltatta Tóth László testvér munkásságát. Testvérünknek a Közösségért végzett fáradozását ezúton is megköszönve kívánjuk, hogy Urunk bőséges kegyelme és áldása övezze életét!

A Közgyűlés a közösség elnökévé Kecser István testvért (Sülysáp), elnökhelyetteseivé Fábián Attila (Budapest) és Nagy Miklós (Inota) testvéreket választotta. Megbízatásuk Közösségünk új (1991. január 1-jétől hatályos) Alapszabálya értelmében két évre szól. Legyen Isten áldása rajtuk és szolgálatukon!

A leköszönő elnök: Tóth László • D. Nagy András

{k1992201}

%Tóth László testvér 1968-ban, 22 évesen lett a péceli gyülekezet presbitere. A pécsi gyülekezet 1970-ben választotta meg lelkipásztornak, ahonnan hat évi szolgálat után hívta vissza a péceli gyülekezet pásztori szolgálatra. A Központi Tanács munkájába 1973-ban kapcsolódott be mint behívott tag. Az 1975-ös választó közgyűlésen alelnöki szolgálattal bízta meg a testvériség, amelyet három cikluson át látott el, 1988-ban történt elnökké választásáig. Ezt a tisztséget három évig töltötte be, majd a szervezeti átalakulást követően – megbízás apján – még egy évig, ami 1992. január 31-én járt le.

– A legutóbbi közgyűlésen nem jelöltetted magad semmilyen tisztségre. Miért nem?

– Valóban nem jelöltem magam. Azért mert nem értek egyet a legutóbbi, közösségen belüli változással, ezenkívül belefáradtam a legkülönbözőbb oldalról ért támadásokba és családi háttérrel sem teszi lehetővé, hogy betöltsék valamilyen tisztséget is.

A közösségi változással alapvetően két aggályom volt és van a mai napig: Az egyik, hogy a politikai és társadalmi változások túlzottan erősen és közvetlenül gyűrűznek be a közösségi és gyülekezeti életbe. A másik, hogy az önállósodás folyamata nem fog megállni a gyülekezetek határánál, mint ahogy azt némelyek gondolják, hanem tovább megy, önállósulni fognak különböző csoportok: a fiatalok külön, a jól sikerült házi csoportok szintén külön, a családi-rokoni kapcsolatok révén egyetértők megint külön és így tovább. Ez a gyülekezetek életére veszélyes megosztottságot jelent.

Számomra azért is probléma a gyülekezetek minden áron való önállósulása és a régi szervezeti felállás félresöpörése, mert addig, amíg a sokat emlegetett pártállam ideje volt, amikor tényleg kemény ellenállással kellett szembenézni, addig sikerült a közösségnek egységesen helytállni. És most a társadalmi szabadság idejében az látszik bizonyítottnak, amit sokan állítanak, hogy azért voltunk egységesek, mert kívülről úgymond összenyomtak bennünket, nem pedig a belülről fakadó összetartozás érzete, tudata miatt, nem a közösen végzett munka miatt. És hogy a régi szervezeti rendünk is arra volt jó, hogy a politikai nyomást a közösségen belül is érvényesíteni lehessen. Ezzel a véleménnyel én nem értek egyet. Azt tartom, hogy 1927-ben, amikor Rároha testvérék az első szervezeti szabályzatot lefektették az nem tért el az amerikai pünkösdiéktől, az Assemblies of God szervezeti szabályzatától és az a mostani változtatásig maradt is.

– *Említetted, hogy értek támadásokat.*

– Ezek elsősorban nem személyemet érték – bár voltak ilyenek is – hanem a szervezeti felállásunk miatt a vezetést ezen belül mint elnököt, legfőképp engem. Nehéz volt elviselni, hogy amikor eljött az az időszak amikor bárki bármit mondhatott, akkor jöttek emberek, akik bátrak lettek. Addig nem, csak miután következmények nélkül lehettek szókimondók. Közösségünk minden más közösséghez, egyházhoz képest helytállt az elmúlt politikai rendszerben. Mi vállaltuk a nyílt konfrontációt is. Személy szerint én sokszor kerültem ilyen helyzetbe. Nyugodtan merem mondani, hogy azokat a dolgokat amikben én benne voltam, vagy amikhez kapcsolódtam nem kell utólag szégyellni és nem kell megváltoztatni. A volt Állami Egyházügyi Hivatal levéltárában bármilyen mélységű is lesz a kutatás rám nézve terhelő adatot nem fognak találni. Nem kompromittálódott a közösség vezetése.

Kísérletezések persze voltak: 1976-ban a közösség székháza építésekor, majd 1980-ban Bereczky Sándor testvér működési igazolványának aláírása után és 1981-ben a Pünkösdi Világkonferencia 70 magyarországi résztvevőjének vízum elintézésében való közvetítési szerepem miatt öt évre be is vonták az útlevelemet.

– *Ha nagyvonalakban számot vetsz, mi az amit sikerült megvalósítani és mi az amit nem az idő alatt amíg elnök, előtte hosszabb ideig alelnök voltál?*

– Ami sikerült és hálás vagyok, hogy én is részt vehettem benne; az az, hogy gyülekezeteink sorra ingatlanhoz jutottak és önálló imaházat építhettek. Az első 1975-ben Tápiószentmárton majd Budapesten a Gizella utcai központi székházunk volt, s ez a folyamat ma is tart. Ebbe a sorba tartozik a Kadarkúti Otthon megvalósítása is. A sikerhez sorolom a Bibliai Főiskola létrehozását amiben még részt vehettem, de mandátumom lejártáig nem sikerült elérnünk, hogy önálló épülethez is jusson az iskola.

Örülök, hogy az Élő Víz beindult, de a közösség irodalmi tevékenysége egyéb területen még csak el sem kezdődött, pedig nagy szükség lenne rá.

– *Milyen elgondolás és milyen tényezők alakították külföldi kapcsolatainkat az utóbbi években?*

– Egyrészt örököltük a kapcsolatokat. Az amerikai testvérekkel már a kezdetektől, a 20-as években Rároha testvéreken keresztül, akik előtte kint éltek Amerikában. A svéd testvérekkel az idős Steen testvéren keresztül került a közösség kapcsolatba még a 40-es években. Ladó testvér 1956-os emigrációja után új lendületet vett e kapcsolat. Befolyásolta kapcsolatunkat az is, hogy az Amerikából, Angliából és Svédországból idejövő testvérek – látva a már elkezdődött imaházépítések miatt kialakult anyagi szükségletet – maguk ajánlották fel segítségüket. Amit mi hálával elfogadtunk. A rendszeres támogatás székházunk építésekor kezdődött.

E támogatásnak azonban volt annyi hátránya is mint előnye. Az egyik, hogy nem tanultuk meg igazán saját anyagi jellegű terheink hordozását. Mindig a könnyebbik utat választottuk: inkább kértünk halat, mint hogy megtanultunk volna horgászni. A másik lelki-szellemi téren jelentkezett: ugyanis mi azt gondoltuk, hogy illik e téren is figyelembe venni az ő tanácsait.

Ami plusz probléma jelentkezett, hogy a támogató testvérek, közösségek is külön-külön véleményen voltak. Így ha egy probléma kapcsán állást kellett foglalni, nem tudtuk azt mondani, hogy csak az amerikai vagy csak a svéd (stb.) álláspontot fogadjuk el. Ebből azután adódtak kellemetlenségek is.

– *A püünkösdi közösség elnöke elsősorban lelki felvigyázó (püüspök) vagy az adminisztráció vezetője?*

– Mindkettő, bár a feladatok az elnökségen belül szétosztódnak. Alelnökként főként a lelkipásztorok lelkigondozása ill. a már említett imaházépítések koordinálása, műszaki felügyelése volt a feladatom. Nagyon szívesen végeztem, mert úgy éreztem, hogy a lelkipásztor testvérek elfogadják és a feladat is közelebb állt hozzám.

Elnökként az adminisztrációs munka összefogása mellett a közösség képvisellete volt elsősorban a feladatom. Reprezentálni nem szeretek, ennek ellenére természetesen megtettem, csak kissé nehezemre volt. Az adminisztrációs munkába meg – utólag így látom – túlságosan is mélyen belementem.

– *A közösség lelkipásztor utánpótlással küszködik. Nincs olyan gyülekezet, amely ne szenvedte volna meg, nincs olyan feladatkör, amelynek betöltésénél ne vetődött volna fel az alkalmas (tehát az elhívott és elfogadott) személyek hiánya. Miben látod ennek okát?*

– Egy lelki vezetőnek – mint említetted – Istentől elhívatottnak a testvérek által elfogadottnak kell lennie. Egyiket sem érdemes, nem szabad megkerülni. Nálunk a karizmatikus vezetők felismerése nem megy zökkenőmentesen. A lelkipásztor hiány okát leginkább abban látom, hogy gyülekezeteink a fiatalokat nem tudták megtartani az idők során, kívülről pedig elvértve tértek meg. A megmaradt kevés számú fiatal előtt e szolgálati terület nem volt vonzó, mert a hitet szégyellni kellett, a lelkipásztoroknak, prédikátoroknak nem volt presztízse a társadalomban, de a gyülekezetekben sem mindig. Tehát nem is kaptak biztatást. Az elmúlt politikai rendszerben közösségünk tagjainak – hitük miatt – humán irányultságú egyetemre, főiskolára egyáltalán nem, vagy nehezen lehetett bejutni. Az 50-es évektől a 80-as évek elejéig csak a műszaki pálya volt úgy ahogy nyitva a fiatalok előtt. A humán végzettségű testvérek hiányát nagyon megérzi közösségünk.

– *A Magyarországi Püünkösdi közösség feladatát – ti. az evangélium Püünkösdi vonatkozásainak megélése, hirdetése és terjesztése mind szélesebb rétegeknek –, szóval ezt nem kellett-e más gyülekezeteknek, csoportoknak átvállalni azért, mert nem ébredtünk időben, vagy mert nincs elég lelki-szellemi tartalékunk?*

– Közösségünk egy ideig „leparkolt”, lemaradt a lehetőségektől és nem ismerte fel a szükségét. Ennek oka egyrészt, hogy anyagilag leterhelte a testvériséget az imaházak építése, másrészt a figyelem központjában túlzottan, és hosszú ideig a belső problémák álltak. A gombamód szaporodó különböző karizmatikus csoportok hatnak gyülekezeteinkre, sokszor jó dolgokban is. Aggodalommal tapasztalom azonban, hogy e csoportok működése során a testvérek szemében csökken a helyi, saját gyülekezetek jelentősége és háttérbe szorul az ún. klasszikus gyülekezeti életforma.

– *Végezetül egy személyes kérdés: mit fogsz tenni miután átadod az új elnöknek, Kecser Istvánnak a feladatokat?*

– E pillanatban még a Péceli gyülekezet lelkipásztorja vagyok, de március végén ettől a megbízatástól is megválok. Polgári foglalkozást választok. Még nem eldöntött hol és milyen. Semmilyen közösségi tisztséget nem vállalok, de ahol tudok és igénylik is a testvérek szívesen segítek.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

Az új elnök: Kecser István • D. N. A.

{k1992202}

%Kecser István hívő családba született 1938-ban. Jézus Krisztus mellett döntött, és 1955-ben alámerítkezett. A középiskola elvégzése után 1956-tól 25 évig az Államvasutaknál dolgozott. 1981-ben polgári foglalkozását feladva a Közösség központjában adminisztrációs munkák végzésével lett megbízva. Közben 1980-ban a KT (Központi Tanács) póttagjának választotta meg az Országos Közgyűlés és 1981-től a dél-kelet magyarországi missziós kerület elöljárója lett. Az 1988. évi Választó Közgyűlésen a titkári feladatok ellátására kapott megbízást, amelyet 1992. január hó 31-ig elnökké választásáig végzett. A gyülekezet helyettes vezetője volt Sülysápon 1974-től 1979-ig, 1973-tól mintegy négy évig a Békési gyülekezet Központi Tanács által megbízott vezetője lett. Közben 1981-ben a tápiószentmártoni gyülekezet hívta meg lelkipásztornak, ahol jelenleg is szolgál, E megbízás mellett közel 3 évet a Bp. Gizella úti és három évet a sülysápi gyülekezetben volt lelkipásztor.

– Szolgálatra az elhívás Istentől kell, hogy legyen. Ha e szolgálat egy közösség vezetése, akkor végzéséhez – gyakorlatunk szerint – a demokrácia elve alapján emberi (többségi) jóváhagyás kell. A közgyűlésen kapott bizalom elég-e elnöki teendőid jó szívvvel való elkezdéséhez?

– Úgy gondolom, amikor valakit az Úr speciális jellegű feladatra hív el, akkor az több dolog együttállásból is látszik. Az egyik, hogy az egyénnek van, kell lennie egy – nehéz ezt a szót kimondani – elhivatás tudatnak, vagy inkább elhivatás érzésnek. A másik, hogy a közösség is igent mondjon, a harmadik, hogy a körülmények ne akadályozzák.

Gyermekkoromban egy-egy vers vagy kisebb bizonyosság emberek, gyülekezet előtti elmondása is igen komoly nehézséget jelentett, visszahúzódó, félénk voltam. Lelkipásztorom, Deák József testvér ezzel nem sokat törődött, így felcseperedvén egyre több alkalommal kellett emberek előtt szólnom Isten szeretetéről. Volt egy emlékem: úgy 10–12 éves lehettem, az utcán sétálva egy különleges villanást éreztem, hogy Isten később engem emberek megmentésére akar felhasználni, amit még akkor nem értettem. Az élet zajlott tovább és én ezt a megtapasztalást elfeledtem. Nem is jutott eszembe, csak sok-sok évvel később egy nagyobb evangélizációs alkalmon.

Őszintén el kell mondani, hogy világot rengető gondolataim soha nem voltak. Nem gondoltam és tudatosan nem is készültem arra, hogy valaha is nagyobb közösség vezetője leszek. Annyi azonban bizonyos, hogy az Úr felkészített: az Államvasutaknál a legkülönbözőbb beosztásban eltöltött esztendő, a bibliaiskolai három, majd két év, a sokféle gyülekezeti feladat, és az ezzel járó konfliktusok, úgy gondolom, ezt is célozták. Szívemben elkötelezettje lettem az Úrnak, ezzel együtt azonban törekeny vagyok. Elmondhatom, hogy ismerem a közösséget, azonban nyilván sok olyan dolog van, amit meg kell ismernem, meg kell tanulnom.

Megválasztásommal kapcsolatban azt tudom mondani, hogy egyáltalán nem gondoltam erre a közgyűlési fordulatra, márcsak azért sem, mert ismertem a leendő személyi változásról kialakult OP (Országos Presbitérium) véleményt. Így fordult elő az is, hogy a választás után pillanatnyi gondot jelentett a testvéreket köszöntő ige megtalálása.

Egyéb körülményeimről annyit elmondhatok, hogy „én és az én házamnője az Úrnak szolgálunk”. Feleségemben olyan segítőtársat találtam, aki nagyon sok mindent átvállal annak érdekében, hogy én a gyülekezeti és a közösségi munkát zavartalanul végezhessem.

– Kialakult-e már a közösség irányítási rendszere, ahol is a feladatok az egyes tisztségekhez egyértelműen leosztottak? A személyi változások nem jelentenek-e hosszadalmas átmeneti időt?

– A feladatkörök legjobb tudomásom szerint eddig nem voltak leírva. Az ügyviteli rendet, az elnökség jog- és feladatkörét elkezdtem leírni és elfogadásra az OP elé kívánom terjeszteni. Fontosnak tartok egy ilyen összeállítást, hogy egy-egy témának legyen felelőse és a dolgok ne folyjanak szét – aminek nálunk sajnos szinte hagyománya van –, ugyanakkor egy-egy munkatárs akadályoztatás esetén helyettesíthető legyen. Az összeállításnál természetesen

kikértem és figyelembe vettem közvetlen munkatársaim javaslatait. Szempont volt, hogy a feladatok személyre szabottak legyenek, és nagyrészt a már régebb óta működő felosztást követi. Nem gondolom, hogy mindig, mindenről írásos beszámolás legyen, de a feladatokat szükséges fegyelmekkel, Isten és emberek előtti felelősséggel elvégezni minden szinten. Ehhez azonban az első lépés az, hogy mindenki tisztában legyen feladat- és hatáskörével. Kidolgozás alatt áll egy éves lelki munkaterv is, melynek elfogadását szintén javasolni fogom az OP-nek. Elsődlegesen azzal a céllal, hogy elősegítse a jelenleg ziláltnak mondható közösségi állapot javítását. Elkerülhetetlen, hogy a legkülönbözőbb lelki-szellemi, formai szélsőségektől Isten ígéjéhez és egymáshoz is közelítsünk: haladjunk, lépünk együtt, így sokkal többet, sokkal eredményesebben tudunk cselekedni.

– *A két év, amelyre az elnökség megkapta a bizalmat, mely feladatok elkezdésére, elvégzésére elég? Egyáltalán a két év nem a testvériség részéről a vezetők felé megnyilvánuló bizalmatlanság jeleként fogható-e fel?*

– Most a választás és egy-két hónap eltelté után – előtte megvalloztam nem foglalkoztam ezzel a kérdéssel –, és a belátható feladatok sokasága alapján úgy tetszik, hogy a két év csak kezdetnek elég. Természetesen nem akarok itt a mandátum meghosszabbítása érdekében tendenciózusan beszélni, de annyi bizonyos, hogy nagyobb lélegzetvételű munka elvégzésére, hosszabb kifutású elképzelés megvalósítására ennyi idő nem vagy csak az alapok lerakására látszik elegendőnek.

– *A pünkösdi közösség elnöke elsősorban lelki vezető (felvigyázó, püspök) vagy inkább az adminisztráció irányítója?*

– Azt hiszem, ezt a két feladatot nem sikerülhet teljes mértékben elválasztani egymástól, már úgy, hogy ellátásukkal más-más személy legyen megbízva. Azonban szükséges az eddigieknél jobban szétválasztani. Az adminisztrációs munkánál elő kell segíteni azt, hogy egy letisztult rendszerben „üzemszerűbben” menjen. Ez nem jelenthet különösebb nehézséget, mert a munkatársak e feladatokat régebben végzik, gyakorlottak.

A lelki vezetést illetően, e két hónap alatt is nyilvánvalóvá vált számomra, hogy nem végezhetjük, végezhetem íróasztalhoz kötötten, hanem el kell menni az emberek, a testvérek közé és sokszor a kicsinek látszó problémákkal is foglalkozni kell. Nagy igény van rá. És ilyen helyzetekben, nem mint elnöktől, hanem személyesen Kecser Istvántól kérnek és várnak biztatást, útbaigazítást. Másrésztől nélkülözhetetlennek látom, hogy a vezetéstől a közösség a gyülekezetek felé egységes bibliai tanítás, vezetés áramoljon ki, amelyre ma igen nagy szükség van.

– *Összefoglalnád röviden, hogy mire gondolsz?*

– Három pontban csoportosítanám. Az első, a gyülekezetek belső építése. És ehhez alapvető, a gyülekezet vezetőjének vagy presbitériumának igei mérce alapján történő megválasztása. Lelkipásztor, prédikátor olyan valaki legyen, aki méltóbb némelyeknél. Az az ember nem tud tanítani akinek – értsük jól! – magának is tanulnia kell, az nem tud másokon, másokat segíteni, akinek magának nincs példamutató élete, családi élete stb. Amely gyülekezetben nem tartják magukat ehhez, súlyos konfliktus helyzet alakul ki. Az ellenvetés az lehet, hogy nincs elég olyan személy, testvér, akik közül a gyülekezetek választani tudnának. Lehet, hogy egy sincs, és a gyülekezeteket megoldhatatlan probléma elé állítja. Az a véleményem, hogy a mértékről, az igei mércéről lemondani még akkor sem szabad, ha igencsak szűkében állunk alkalmas és lelkipásztori feladatot vállaló testvérből. A szolgálattevőknek kell felnőnie a feladathoz a mércéhez és nem azt leszállítani.

A másik fontos feladat sokunknak, talán mindnyájunknak, a közösség mostani, szétartó irányultságát egybe hozni, a közösséget egyben tartani. Nagyon sokféle karizmatikus mozgalom, irányzat gyakorol vonzást gyülekezeteinkre, lett legyen az belföldi vagy külföldi kezdeményezésű. Azonban amikor egy közösség kiállta a történelem viharait, akkor ne engedjünk hasadékokat gyülekezeteinken belül és gyülekezeteink között, sem akár tanításbeli

problémák, akár anyagi okok miatt, hanem maradjunk meg egy közösségnek, akik egy biblikus alapon állnak a Szentlélek munkáját és a karizmák működését illetően. Még akkor is, ha valóban sok helyen várat magára a helyes gyakorlat. A szélsőségek a „sarkok” sokszor megszenvedett leszedése, eltávolítása az, amelyen keresztül haladt ez a közösség az elmúlt 60–70 évben. Nem a tradíciók lerombolását és újak felépítését látom célravezetőnek. Hiszen, ami ma új, holnap régi lesz. Pál apostol azt mondja, mindent megvizsgáljatok, s ami jó azt megtartsátok. Tehát nem elvetve, ami régi és jó, de jó újjal felcserélni a régi rosszat. Biztos vagyok abban, hogy a pünkösdi közösségnek küldetése van Magyarországon, s ezért említtem a harmadik dolgot, amiben előre kell lépni: a missziómunkában. Evangéliumunkkal elvileg mindenkit el kellene érni. Korlátot szabtak ennek egyrésről rossz hagyományaink, szokásaink, másrésről tanításbeli hiányosságaink.

Országunkban a pünkösdi mozgalom elsősorban az egyszerű emberek felé volt nyitott, de talán pontosabb úgy mondani, hogy az elmúlt évtizedekben az egyszerűbb emberek voltak nyitottak a pünkösdi jelenségek iránt. A magasabb intellektusú emberek inkább elgondolkodtak, nem fogadták gyermeki hittel a hallott örömezenetet.

A még most is zajló politikai, társadalmi változással együtt nő az Isten Igéje utáni szomj és szükség. És nem csak azért látszik így, mert az eddigiekhez képest lényegesen nagyobb nyilvánosságot kap. Az elszegényedés, a munkanélküliség, a biztosnak hitt pozíció elvesztése, értékesnek vélt dolgok gyors semmibe foszlása, szétzilált családok, bűnözés, más oldalról – mert ilyen is van –: a pénzben a gazdagságban való csalódás – ez van körülöttünk.

Közösségünkben pedig időközben a társadalom egyre szélesebb rétege képviselteti magát. Úgy látom, hogy a feladat és a lehetőség a minél kiterjedtebb missziói munkára adott. Meg kell látnunk, mind gyülekezeti, mind különböző csoportok szintjén, mind pedig egyénileg a missziói területet és hozzá kell fogni végzéséhez.

– Megítélésed szerint közösségünknek kell-e magatartást változtatni más evangéliumi közösségek, történelmi egyházak irányában? Ha igen, kik felé, s milyen vonatkozásban?

– Magyarországon jelenleg 39 engedélyezett vallási (nem csak keresztény) vallási közösség van. A mi orientálódásunk elsődlegesen a keresztény egyházakon belül is az ún. bibliás közösségek felé kell, hogy érvényesüljön. Itt is azok felé, akik a pünkösdi hitelvekkel egyetértenek, karizmatikus jellegűek. A történelmi egyházak felé való kapcsolatteremtésünk nem biztos, hogy missziós erővel bír. A nagy egyházaknál azt kell tapasztalnunk, hogy a ma adta lehetőségek maximális kihasználására törekednek, akár az anyagiak, akár a médiák területén, amivel a mi 6000-es közösségünk nem tudja felvenni a versenyt.

Intenzívebb kapcsolatot kellene azonban kialakítani azokkal a közösségekkel, akik a miénkhez hasonló hitelven vannak. A kapcsolattartás több az egymás istentiszteletére való járásnál. Egymás megismerését jelenti: mi az a keresztény bibliai igazság, amit ők jobban betöltenek, mi az, amit tanulhatunk? Szigeti Jenő testvér az adventista egyház elnöke mondta, hogy a sokféle egyház olyan, mint a virágos rét, ahol különféle virágok vannak, és ez úgy szép a maga sokszínűségével. A sok virág azonban egy talajban van és egy ég van felettük. Egymás megismerésének egyébként olyan praktikus célja szempontja is lehet, mint pl. tagsági átigazoláskor a gyülekezet tudja, hogy egy-egy testvér milyen közösségi háttérből jött vagy milyenbe megy.

– Külföldi kapcsolatainkra jellemző volt, hogy mi voltunk az elfogadók, az adományozottak, többnyire a svéd, az amerikai és az angol gyülekezetek által. Várható-e, hogy a közeljövőben mi is segíteni tudunk a még nálunk is nehezebb helyzetben lévő külföldi közösségeknek, gyülekezeteknek?

Az utóbbi másfél két évtized alatt valóban sok anyagi és szellemi támogatást kapott közösségünk. Az volt az érzésem, hogy a külföldi testvérek úgy gondolkodnak, hogy támogatunk egy-egy nemes célt, pl.: a kadarkúti szeretetotthon megépítését, de ennek fejében, ott tarthatunk rendszeresen összejöveleteket, szemináriumokat; vagy adunk pénzt imaház

építésére, és ezért a mi embereink ott gyakorta szolgálhassanak, esetleg bekapcsolódhassanak a gyülekezet életébe. A véleményem az, hogy a külföldi kapcsolatokat fenn kell tartani és építeni kell, de fontos az, különösen manapság, hogy megvizsgáljuk az így bejövő szellemi irányzatokat, lelkületet. Sokszor előfordult már, hogy gyülekezetek az említett úton beáramló szellemiség következtében meghasonlottak vagy legalábbis nehézségek támadtak, s erre nekünk nincs szükségünk.

Az lenne a jó, ha az adományozó testvérek bíznának annyira bennünk, hogy mi becsülettel arra használjuk fel a támogatást, amire adták, és adják meg azt a szabadságot, hogy ne legyünk lekötöztetve afelé a szellemi irányzat, esetleg hitelv felé, amit ők képviselnek, és ami történetesen a mi véleményünkkel ellentétes. Fontos, hogy hitbeli meggyőződésünket ne adjuk el valutáért, még ha ez időleges anyagi hátrányt jelent is.

Segítségünk külföldi, elsősorban kelet-európai országok közösségei felé nem indult el. Lelki értelemben, abból, amit az Úrtól kaptunk máris készek vagyunk továbbadni, ha valaki ilyen kéréssel keres meg bennünket. Emberileg ez látszik könnyebb adománynak. Ilyen kéréssel azonban még nem kerestek meg bennünket. Anyagi támogatást már kértek, elsősorban magyar lakta területekről: Erdélyből, a Vajdaságból.

Jelentős anyagi támogatást nyújtani azt hiszem még nem tudunk, hiszen nálunk is komoly hiányok mutatkoznak. Bár a támogatás nem feltétlen pénzben történhet. Szó van arról, hogy esetleg építő brigádokat szervezünk a szabadkai gyülekezet építésére. Egyelőre ez járhatóbb útnak látszik. Törekednünk kell e szolgálati terület végzésére is, hiszen tény, hogy vannak még nálunk is rosszabb helyzetben lévő testvéreink is.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

Kiegészítés a közgyűlési beszámolóhoz – rendhagyó módon • Tfirst Gyula

Közösségünk életének fontos eredménye az éves közgyűlés, melyet évtizedek óta megrendezünk. A közgyűlési beszámolók során megismertetjük közösségünk helyzetét: anyagi ügyeinkről, lelki gyarapodásunkról, belföldi és külföldi testvérközösségekkel való kapcsolatainkról tájékozódhatunk. Ugyancsak lehetőség van a testvéri kapcsolatok ápolására az ország különböző tájain élő testvérek és gyülekezetek között.

Az utóbbi közgyűlésen történtek elgondolkoztattak, hogy vajon tényleg élünk ezzel a lehetőséggel? Vajon a közgyűlések tényleg közel hoznak minket egymáshoz, egymás gondolatának, törekvésének megértéséhez, támogatásához?

Úgy tapasztalom, hogy a társadalomban lezajló események nem múlnak el nyomtalanul közösségünkben sem. A változások során felkapott jelszavakból kölcsönözzük saját törekvéseink irányát és célját. És amióta ez így van, a Krisztusban való lelki közösség eszményét kikezdte a minél nagyobb függetlenség, önállóság vágya, az engedelmesség helyébe – szinte észrevétlenül – az ellenzékiesség settenkedik, a hűséget a demokrácia igénye, a bizalmat a gyanakvás mételye váltja fel. Így látom belülről, de vajon hogyan látják mások kívülről? Az elmúlt őszi folyamán, egy vasárnap délelőtt gyülekezetünk vendége volt Lennard Steen testvér. (Ő annak a Georg Steen testvérnek fia, aki 1945 után Magyarországon járt a svéd vöröskereszt és a svéd pünkösdi közösség küldötteként a háború által sújtott ország megsegítésére.) Nem tudom elfelejteni ezt az alkalmat. Igeszolgálatát – emlékezetem szerint – ilyen szavakkal fejezte be: Rövidesen hazautazom és lehet, hogy többé nem jövök vissza Magyarországra. Fájó szívvel távozom, mivel ugyanazt a széthúzást, meg nem értést, egymás iránti bizalmatlanságot tapasztalom, melyet édesapám tapasztalt közel fél évszázaddal ezelőtt. Ime... így látják kívülről.

Nem beszámoló ez, csupán kiegészítés a beszámolóhoz, amit illedelmesen el lehetne hallgatni, mondván: elmúlt, ne beszéljünk többet erről. Én mégis szóvá teszem, és

mindenkinek a lelkiismeretére bízom, hogy ítélje meg. Ismét megválasztottuk közösségünk felelős vezetőit, pontosabban: a körzeteket és gyülekezeteket képviselő presbitérium megfelelő megfontolás után megválasztotta ezeket a személyeket és kérte a közgyűlés támogatását. A közgyűlés támogatása 50–60%-os volt. Egy ilyen arányú támogatás megnyugtatóan elegendő, ha politikai pártok vetélkednek, vagy ha állami önkormányzati vezetők megválasztásáról van szó, ahol egymás kiszorítása a célhoz vezető legjárhatóbb út. De keresztény – hívő közösségekben semmilyen lelkületnek nem lehet létjogosultsága, vagy ha mégis ilyen lelkület vezérli a közösség tagjait, képviselőit, ezen soha nem fog Isten áldása megnyugodni.

Amikor lehetőség nyílt arra, hogy gyülekezeteink önálló jogi személyekké váljanak, igen nagy volt a lelkesedés (érzésem szerint túlságosan is nagy). Az eltelt időben azonban a gyülekezetek nagy része nem teljesítette az önállósággal járó kötelezettségeket ... ami a kisebb baj. A nagyobb baj az, hogy saját mulasztásukat a „központon” kérték számon. Beszámoló hangzott el a közösség teológiai főiskolájával kapcsolatban. Lehetséges, hogy a jelenlévő küldöttek legnagyobb része egyetértett azzal, hogy szükség van ilyen intézményre, talán örült is ennek. A hozzászólások azonban nem ezt bizonyították: Kik ezek... név szerint?, hogyan lettek felvéve az iskolába?, nem éppen a munka elől menekülnek a teológiai pályára?, rendelkeznek Szentlélek-keresztséggel?

Időről-időre tapasztalom, hogy a teológiai végzettség közösségünkben ösztönösen gyanút ébreszt és egyfajta megbélyegzést jelent. Barátom, aki a 70-es években végezte el teológiai tanulmányait, a következőképpen mondta el kezdő élményét. Oklevelének megszerzése alkalmából munkahelyén a kommunista párttitkár megajándékozta egy vallásos tárgyú könyvvel, és kifejezte jókívánságát további egyházi – lelkeszi– tevékenységéhez, míg... lelki testvérei némák maradtak. Szeretném példaként idézni két apostol kapcsolatát. Péter, a tanulatlan halászember szeretett testvérének nevezi Pált, a tanult teológust; olvasóit Pál tanítására emlékezteti, s arra figyelmezteti, hogy a Pál leveleiben levő, „nehezen érthető” dolgokat a tudatlanok és állhatatlanok kiforgatják. A tanulatlanság nem érdem, csupán állapot, az iskolázottság sem tekinthető érdemnek, hanem lehetőségnek. Egyszer majd a GAZDA fogja számonkérni, hogy miként sáfárcodtunk a ránk bízott talentumokkal.

Élt közöttünk egy testvér: lekipásztor, tanító, országos diakónus. Ő már az Úrnál van. Egyéni küldetésének érezte, hogy a pütkösi mozgalom lelki és szervezeti egységéért munkálkodik. Igei szolgálatában gyakran idézte Jézus Krisztus főpapi imájának szavait, hogy „...egyek legyenek, hogy megtudja a világ...” A múltban a mozgalom nem volt egységes, ma egyetlen közösségben élünk. Mégis, úgy érzem, ha köztünk lenne, ma is ezzel az igével szolgálna, a régi kérő-könyörgő, szenvedélyes, prófétikus szavaival.

{k1992203}

Közgyűlésen a közösség eszményét kikezdte a függetlenség

{k1992204}

Szavazatszámolás a támogatás 50–60%-os volt

KÖRKÉP

„Az evangélizáció Isten szuverenitásán nyugszik” – Értelmiségi találkozó Csillebércen • Pirka Beáta

Január 10-én és 11-én egy értelmiségi szemináriumon vettünk részt néhányan a pütkösi fiatalok közül, amit keresztény egyetemisták és főiskolások részére rendeztek Budapesten, a Csillebérci Ifjúsági Központban.

A találkozók fő témája az volt, hogyan lehetne kiterjeszteni szolgálati területünket Magyarországon egyetemeken és főiskolákon. Az Egyesült Államokban már régóta működő egyetemi misszió vezetői közül ötven jöttek el erre az alkalomra, hogy megosszák velünk tapasztalataikat, Istentől kapott vezetésüket a következő témákban:

1. A főiskolai, egyetemi misszióra vonatkozó látás elmélyítése;
2. Hogyan kezdhetünk el egy új szolgálatot a főiskolai és egyetemi hallgatók körében;
3. Az értelmiségi fiatalok kérdései, szükségai, melyeket csak Jézus Krisztus tud betölteni;
4. Isten tud használni téged is, mint eszközt ebben a szolgálatban.

A szeminárium ingyenes volt számunkra, épp ezért csak korlátozott számban vettünk részt ezen az alkalmon. Nagyon sok és érdekes dolgot hallottunk, amelyeknek segítségével komoly munkát kezdhetünk el a hallgatók között.

A legfontosabb, hogy legyen konkrét látásunk ebben a munkában, valamint szükség van konkrét vezetésre és lépésre. Kell lenni egy magnak (2–4 fő, de lehet 6–10 fő is), amely központja ennek a szolgálatnak és rendszeresen imádkozik az egyetemért ill. a főiskoláért. Rendszeres alkalmakat, összejöveteleket kell szervezni, ahol Jézus Krisztussal ismerkedhetnek meg a diákok (hallgatók, ugyanakkor kérdéseikre is választ kaphatnak. Nagyon fontos az evangélizációs jelenlét és az utógondozás is. Ki kell építeni egy hálózatot, amely körbefogja az egész szolgálatot. Ha van másik csoport is hasonló céllal, együtt kell működni vele, hogy ne legyen konkurencia, mert ez akadályozhatja a munkát. Nem szabad megfeledkezni arról sem: a csoportnak kell, hogy legyen vezetője (esetleg több is). Valakinek össze kell fognia a csoportot.

A szemináriumon megismertük az evangélizáció négy alapelvét is: a talajelőkészítéssel, a magvetéssel, az öntözéssel és a betakarítással. Ezt a négy dolgot nem lehet egyszerre végezni, de fontos, hogy mind végbemenjen. Nem szabad könnyűnek vélni és elhamarkodni a talajelőkészítést és a magvetést, mert különben nem jutunk el az aratáshoz. Az evangélizáció Isten szuverenitásán nyugszik. Nem mi mentjük meg a bűnösöket, hanem Isten. Mi csak segítünk ebben az Ő hívására. Ekkor együtt működünk a Szentlélekkel. Ez egy szabad alapelv. Ügyelni kell arra, hogy az evangélizáció során hangozzanak el ezek a kérdések: Át akarod adni szívedet Jézusnak? Szeretnél imádkozni Hozzá? Szabad döntéshozatalról van szó! Hallottunk egy előadást a tanítványképzésről is. Jézus életében – amikor a földön járt – ennek nagy jelentősége volt (Mk 3,13–15). Arra vágyott, hogy kapcsolatban legyen az emberrel.

A tanítványság: életünk megosztása másokkal. A legtöbb gyülekezetben egyoldalú az információ áramlás, és emiatt sokan elveszett állapotba kerülnek. A tanítványság lényege ugyanakkor így is kifejezhető: Isten Igéjét gyakorlattá tesszük az életünkben. Jézus megosztotta életét a tanítványokkal és személyes kapcsolatot alakított ki velük. A Biblia három fontos dolgot sorol fel ezzel kapcsolatban: bátorítsuk egymást, imádkozzunk egymásért és valljuk meg bűneinket. Csak így lehetünk igazi közösségben egymással.

A János evangéliuma 13. részében arról olvashatunk, hogy a tanítványi kapcsolatban milyen fontos a szolgáló lelkület az uralkodó és irányító lelkület helyett. Jézus a tanítványainak mindig szabadságot adott. Nekünk is adja ezt a szabadságot, csak arra kell ügyelnünk: mindig Ő álljon a középpontban. A keresztények száma nem tőlünk függ, hanem Istentől. Ha iskolánkban összejövetelt szervezünk nem beszélhetünk rögtön a Szentlélek munkájáról. Indításnak jó ötlet pl. feltenni egy ilyen kérdést: Mi volt a legkellemetlenebb (vagy a legkellemesebb) esemény az életedben?

Lényeg, hogy legyen hangulata az alkalomnak, ne akarjunk rögtön evangélizálni. Ezek után már könnyebben át tudunk térni a Jézus Krisztus személyével kapcsolatos kérdésekre. Meg kell tanulnunk együtt nevetni is az összejövetelek alkalmával. Ne felejtsük meg arról sem, a csoportnak kell, hogy legyen missziós célja. Cél nélkül nem haladunk előre.

Három fő dolgot kell még szem előtt tartanunk:

1. Boldogság (legyünk örömmel tele, hiszen ezzel a munkával együtt jár a boldogság);
2. Mindig legyen összejöveteleinken bizonyos számú hallgatóság, hogy az érdeklődők, akik eljönnek alkalmainkra, lássák: itt történik valami;
3. Nem szabad megrekednünk egy bizonyos szinten, hanem mint az atomok, legyünk képesek hasadni, tehát nyíljunk ki mindenki felé. Soha ne legyünk megelégedve egy csendes kis körrel!

Reméljük, a két napos szeminárium nem volt hiábavaló, és most már Magyarországon is elkezdhetünk egy új szolgálatot a főiskolai és egyetemi hallgatók körében.

{k1992205}

Egy szép áprilisi napon kezdődött...

Fontos dolog történt a záhonyi gyülekezet életében egy súlyos baleset kapcsán 1981. áprilisában.

A gyülekezet még nem létezett ekkor. A balesetek emberi tragédiát okoznak..., de ennek a nevezetes áprilisi balesetnek Isten országára szóló jelentősége van Záhonyban.

A 4-es számú főúton Kisvárdára és Záhony között egy 21 éves fiatalember motorkerékpárral egy mezőgazdasági vontatót előzött. A hátsó ülésen a 17 éves öccse ült. A motorkerékpár nagy sebességgel száguldott afelé a romantikus esemény felé, amelyről Shakespeare énekel egyik költeményében: „Tavasza van, tavasza van, a jegyváltás egyetlen ideje...”

Sütő Bálint ugyanis akkor ment volna átadni az eljegyzési gyűrűt kedvesének, Ildikónak. Igen ám, de az elől haladó mezőgazdasági vontató az úttesten hirtelen balra fordult... „Abban a pillanatban láttam életem filmjét” – magyarázza Bálint. „Nem hittem Istenben, és teljesen a világban éltem..., de amint az a vontató előttem váratlanul balra fordult, elkezdtem Istenhez kiáltani.”

A motorkerékpár összeütközött a vontatóval, és a fiatal Bálint csaknem 20 métert repült a levegőben. „Ó, Istenem! – kiáltotta Bálint. Az öcsém csak 17 éves, én még csak 21! Éppen az eljegyzésem napján fogok meghalni!?”

De sem Bálint, sem az öccse nem halt meg...

Bálint egy évig nem tudott dolgozni sérülései miatt, és amint lassan gyógyult, újabb „csapás” érte. Ezúttal azonban nem a vontatótól kapta az ütést, hanem Isten hatalmas igéjétől, amit Bálint fiatal feleségével az istentiszteleten hallgatott, szülőfalujában.

„Édesanyám hitt Istenben – emlékezik vissza Bálint –, de édesapám nem. Ő ateista volt, számára nem létezett Isten, nem voltak angyalok, ő boldogtalan rabja volt az üvegnek. És megszámlálhatatlan azoknak a szörnyű jeleneteknek a száma, amikor botladozva jött be az ajtón...”

„1982-ben a 60-as évek lelki ébredése megérkezett a mi kis falunkba is. Még mindig visszacseng a prédikátorok által a Bibliából idézett ige: Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz... Ildikó könnyezett... Amikor kijöttünk az imaházból így szóltam hozzá: Soha nem hagyom el ezt a helyet! Visszajövök ide újra és újra! Ma este valami olyat tapasztaltam, amivel még soha nem találkoztam...”

Bálint hamarosan prédikálni kezdett a kis falvakban. 1991. novemberében néhány angol evangélistával evangélizációs délutánokat szervezett a záhonyi Oktatási és Művelődési Központban. Körülbelül 200 személyt érintett meg az ige. (Közülük egy kis mag rendszeresen jár a gyülekezetbe.) Azokban a napokban egy furcsa, „cigány” lakókocsiból álló konvoj érkezett Kisvárdára. Ezek a dán „Zarándokok” voltak. Miután 15 évig prédikáltak az evangéliumot egész Nyugat- és Kelet-Európában, ez a lakókocsiból álló falu – saját 40 járművével, családokkal, gyermekekkel, iskolával és egy evangélizációs sátorral – megérkezett az Ukrán határhoz. A szovjetunióba akartak menni, de abban az időben még zárva volt a kapu egy ilyen nyugati evangélista-csoport számára, így a dán Zarándok

konvojnak Záhony mellett (Zsurkon) kellett tartózkodnia.

Gyümölcsöző együttműködés alakult ki a falusiak és a dán csoport között, és 1991 novemberében a volt kommunista párt gyűléstermét felavatták imaháznak. Idősek és fiatalok egyaránt csatlakoztak a gyülekezethez, egy kis ifjúsági csoport is megalakult. Az ifjúsági csoport minden szombaton este az imaház szomszédságában lévő diszkóban, a „Flamingó Bár”-ban szolgál gitárokkal, énekekkel és bizonyágtételekkel.

Ezek a fiatalok együtt járnak az idősekkel az istentiszteletre az ige tanulmányozására.

Nagyon sok konkrét bizonyosság él Isten embert szerető és megindító munkájáról

Magyarország észak-keleti részén, s ennek kezdete egy baleset volt a gyönyörű romantikus áprilisi napon, 1981-ben.

{k1992206}

A Tisza partján. Idősek és fiatalok egyaránt csatlakoztak a gyülekezethez.

„...maradj meg azokban...” • id. Kovács Béla

Közösségünk Gyülekezeti Munkásképző Tanfolyama – a Bibliai Főiskola elmúlt őszi megnyitása után még fennmaradván – utolsó kurzusának a záró félévéhez érkezett. Az itt látható kép azoknak a tanulásban kitartó hallgatónak a csoportját örökíti meg, melynek tagjai Isten előtti felelősségük tudatában vállalkoztak rá, hogy a június hónap második felére tervezett záróvizsgán számot adjanak hároméves munkájukról.

Az induló huszónháromból mindössze tízen maradtak együtt, de az a tény, hogy ők annak rendje és módja szerint be is akarják fejezni, amit immár lassan három éve kezdtek el, mindenképpen hálával és örömmel tölthet el bennünket.

Természetesen, amire eljutnak, az nem valami tökéletes befejezettség. Továbbra is táplálkozniuk kell „...a hitnek és jó tudománynak beszédeivel...” és ebben a Mester Jézus Krisztus lábainál lehet részük. Oda újra és újra le kell telepedniük, hogy eddigi, hívő szívvel végzett munkájuk se legyen hiábavaló; már tudniillik az, amit a tanfolyam közösségében végeztek. A hátralevő néhány hónap még további kemény munkát követel a kis csoporttól, de megéri. Imádságos és szolgálni akaró erőfeszítésük gyümölcse csak növelheti testvéreink bizonyágtételének és életének krisztusi hitelességét azzal, hogy amit tanultak; azt alázatos szívvel mindennapi életük gyakorlatává igyekeznek majd tenni. Adja az Úr, hogy így legyen! És itt nem lehet eléggé hangsúlyozni azt, amit Jézus mondott: „...tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok...”.

Tanárok és hallgatók tehát a reménységgel nézhetünk a jövőbe, hogy ha ez a tanfolyam befejeződik is, akkor sem maradunk tanítás nélkül – és erre nekünk mindnyájunknak nagyon nagy szükségünk van. Sőt, Pünkösdi Közösségünk minden egyes tagjának is. És erről mi – legalábbis én úgy gondolom – valamennyien meg vagyunk győződve!

{k1992207}

A GYMT utolsó évfolyama, akik vállalják a megmérettetést is

{k1992208}

{k1992209}

A szemináriumon

Fordulópont • Telegdi József

Az elmúlt év októberében a Gizella úti székházunkban a szenvedély betegeket gondozó-gyógyító Teen Challenge misszió két munkatársa Fordulópont (Turnin Point) címmel többnapos szemináriumot tartott. Az előadók dr. Jimmy R. Lee és Kein Tyler, tapasztalt misszió munkások voltak. Az életviteli problémákról szóló előadásaikba kívánunk bepillantást adni.

Hogyan kezdődik és mimódon fejlődik ki az életviteli probléma? Választ keresünk a probléma kialakulásának folyamatára. Fontos, hogy felismerjük és meg is határozzuk az életviteli probléma lényegét, mert ez a probléma legyőzésének egyszersmind a feltétele is. Az említett folyamat megértését segíti az alábbi ábra.

{k1992210}

Kezdetben az embert – amikor az ital, vagy a kábítószer, esetleg mindkettő után nyúl – kellemes érzések töltik el, azután visszaáll a normális állapot. További ismétlődések alkalmával a „kellemes” periódusok időtartama rövidül (figyeljük meg a vízszintes nyíllal jelölt szakaszok hosszát!). Bizonyos határértéken túl az érzések görbéje alázuhan a „fájdalmas” zónába, s csak ezután következhet be ismét a normálisnak mondható állapot. A káros szenvedély, a függőségi állapot kialakulásának különböző fázisai, fokozatai vannak. Tekintsük meg ezeket! (2. ábra)

Az alkohol- vagy kábítószerélvező kezdetben még nem tapasztal káros, negatív következményeket. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy ilyen káros következmény nem áll fenn, ő azonban még nem érzi, nem észleli ezt. Ezért úgy gondolja: „Nem lett semmi bajom, nem következett be az a rossz, amit jóstoltak, tehát ura vagyok a helyzetnek”.

2. A szocializált használat fázisa

Ebben a szakaszban a szenvedély beépül az ember (a beteg!) életvitelébe, beilleszkedik az életmenetébe. És az ember ki is alakíthat magának bizonyos biztonsági szabályokat: például följegyzni, hogy mikor, mennyi kábítószerrel vett be. Ez biztonságérzetet ad neki. A függőség ennek ellenére kiépül! (3. ábra)

3. A megbomlott életrend fázisa

Ezen a lépcsőfokon állva állandóan az élvezeten jár a szenvedélybeteg gondolata, csak ezzel együtt érzi „jó” magát. Kialakul új baráti köre. Mostmár a szenvedély diktál. Megváltozik az ember egész viselkedése és életvitele: például a diák abbahagyja a tanulást, az iskolában az osztályzata leromlik, kicsapják, a zeneigénye drasztikusan megváltozik stb. Elkezd vadul vitatkozni a sajátmaga által korábban elfogadott értékrenddel és olyat tesz, amiről azelőtt nem is álmodott (pl. egy anya a koszt pénzt alkohorra költi).

Kezd megjelenni életében a fájdalom, amelynek következtében egyre gyakrabban használja az ajzószerrel a „magasba emelkedés” hamis vágyával. A viselkedése által kiváltott problémái egyre inkább halmozódnak. A magaalkotta szabályt (nyilvántartás vezetése stb.) sem tudja betartani, szellemileg eldeformálódik. (4. ábra)

4. A kiszolgáltatottság fázisa

Az ember a káros szenvedély rabja lett. Mostmár teljesen kiszolgáltatott. Képtelen a „kellemes, jó állapotot” elérni. Az ajzószer már csak arra jó neki, hogy az a normálshoz közeli állapotba vigye! Azt képzelem: mindenki azért van, hogy őt segítse, vagy éppenséggel, hogy őt megölje.

Megpróbál más életet kezdeni. Úgy véli, ha elköltözik, az új helyen új életet kezd, a problémái elmaradnak. Ám fel kell fedeznie: rabságát magával vitte. Lelkileg teljesen összeomlott, tartása nincs. Problémája lavinává növekedett és magával sodorja. Minden családi kapcsolata szétszakad. Az öngyilkossági kísérletig is eljuthat. (5. ábra)

Le kell engedni a szenvedélybetegnek a legmélyebb pontra? Nem. Ott, azon a szinten kell elkezdni a segítség szolgáltatását, ahol éppen az illető áll!

Ez a sírdomb jelképezi a halált, amit a káros szenvedélyek rabja lépésről-lépésre ér el. Senki sem gondol erre, amikor a szenvedélyek útján elindul.

{k1992211}

„Mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva büntet szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz” – mondja Jakab apostol (1,14–15). Figyeljük csak meg a halál felé vezető lépéseket!

1. Vonz és csalogat valami: amit látunk, azt megkívánjuk.

2. Megkezdődik bennünk a harc: „Akarom! Kell!”

3. Megszületik a bűn.

4. A bűn halált nemz.

Végezetül még ide kívánczok egy megszívlelendő, figyelmeztető ige: „A véték az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodhatsz rajta.”

Legjobb védekezés a megelőzés!

{k1992212}

Az előadók Dr Jimmy R. Lee és Kevin Tyler

{k1992213}

A hallgatók

50 évig egymás mellett • *Kecser István*

Fél évszázad még egy ember életében sem rövid idő. Olyan sokminden történhet ezalatt. Az események gazdagságát gyarapítja, ha egy házaspár tölt el 50 évet egymás mellett. Ebben a különös isteni kegyelemben részesült Tápiószentmártonban a Klement házaspár – András bácsi és Mariska néni. Az elmúlt év novemberében ünnepelték családirag és gyülekezetileg ezt a kedves évfordulót. A házasságkötésük óta az élet sok-sok próbatételén küzdöttek át magukat, de Isten ígéje – mint mindig –, ezúttal is igaznak bizonyult: mindeddig megsegítette őket az Úr. Külön öröm és kegyelem az, hogy már négy generáció van együtt ebben a nagy, megnövekedett családban, amelynek majdnem minden tagja az Úr gyermeke!

Szívből kívánjuk, hogy sok ilyen népes család legyen gyülekezeteinkben!

Az Úrnak gazdag kegyelmét tapasztalta meg a Boros házaspár – Jani bácsi és Sárka néni is –, akik szintén a tápiószentmártoni gyülekezet tagjai. Őket nem veszi körül ilyen népes család, de mindketten – családtalan voltak ellenére – hűségesen megmaradtak egymás mellett ilyen hosszú, megpróbáltatásokkal teljes életúton. Szívből köszöntjük testvéreinket, és kívánjuk Isten kegyelmének bőséges kiáradását életük további napjaira.

{k1992214}

A Klement család négy generációja

Megszólal-e a trombita hangja? • *Nagy Róbert*

– *Megszólal-e a trombita hangja ezen a nyáron a kadarkúti országos gyermektáborban? Ezzel a kérdéssel kezdtem érdeklődésemet a tábort szervező és vezető Balogh Sándor testvérnél.*

– *Hogy megszólal-e? Olyannyira, hogy már a kezemben van a trombitás fiú kedvező válasza, miszerint örömmel vállalja a trombitálást. Természetesen értem kérdésed lényegét és elmondhatom, hogy éppen ezekben a hetekben kapcsolunk a 2. fokozatba az előkészületeket illetően.*

– *Mikor lesz a táborozás pontosan?*

– *Mivel évről-évre növekszik az érdeklődés táborunk iránt, ezért úgy döntöttünk, hogy ebben az évben mindenképpen két turnusban fogadjuk a gyermekeket. Az első turnus július 6–13, a második turnus 13–20-ig tart. Mindkét héten hétfő délutántól hétfő délelőttig. Az első hétre a kisebbeket, a második hétre a nagyobb gyermekeket várjuk. Ez nem azt jelenti, hogy nem lesznek korcsoportos átfedések, mert arra számítunk, hogy mindkét héten lesznek gyermekek az egyik vagy a másik korosztályból is.*

– *Mi lesz a tábori turnusok fő témája?*

– *Az egész hét minden napját események sokasága tölti ki, tehát ez az evangéliumi tábor nem elsősorban egy nyaralásból áll, hanem ez egy programtábor. Viszont a fő témát a csoportos foglalkozáson beszéljük meg a gyermekekkel. Az első héten „bibliai hegyeken”, a második héten „bibliai szépség” címmel.*

– *Lelkimunkásokból lesz-e elegendő testvér a táborban?*

– Ha a tábori élet megterhelését, a feladatok sokszor nem éppen pihentető oldalát néznék testvéreim, akkor talán hiányunk lenne ezen a téren, de ha arra gondolok, hogy mennyi lelki élménnyel, áldások sokaságával gazdagodhatnak maguk a csoportvezetők is ebben a táborban, – nem beszélve a küldetés tudatról – akkor azt mondom: lesz elég lelkimunkás. Más kérdés, hogy némelyek arra kérnek, hogy csak profi tábori csoportvezetőkre bizzuk a gyermekeket. Jó, jó, az egyikük legyen tapasztalt gyermektanító, de ez a legjobb alkalom a még nem régen gyermektanítónak lett testvéreink számára, hogy komoly tapasztalatokat szerezzenek, amelyet a jövőben hasznosíthatnak.

– *Nagyon fontos kérdésem következik: mennyibe kerül egy turnusra a táborozási díj?*

– Ezt az összeget egységesen 1300,- Ft-ban állapítottuk meg. El kell azonban mondanom, hogy ez egy hitben meghatározott összeg. Más közösségekben – széles körű tájékozódásom nyomán mondhatom –, hogy általában 2000,- Ft körül mozog egy ilyen díj. Mi azt kérjük az Úrtól, hogy indítson testvéri szíveket arra, hogy pénzádománnyal vagy élelmiszerral, akár egyébbel is támogassák ezt a rendkívül fontos misszió munkát.

– *Javultak-e tavalyhoz képest a tábori körülmények?*

– Semmit sem. Ugyanazok a kimustrált katonai sátrak, ugyanúgy kevés a szivacs, a vaságy, plédeink sem lettek. Több területen is szükség lenne az előbbre lépésre, alapvető fejlődésre, de ha valahol meg tudjuk ezt tenni, akkor ez a konyha, a főzés körül kell, hogy legyen! Ha valaki listát kérne szükségeseinkről, hát nagyon szívesen elküldöm... Mindenesetre jelen pillanatban nagyon hálásaknak kell lennünk a kadarkúti tábori vizes blokkért, mert e nélkül nem is tudom lehetne-e tábort rendezni.

– *Ha már itt tartunk, nagyon érdekel, hogy kik vállalják az étkeztetést?*

– Tudod őszintén megmondom, hogy nagyot dobbant a szívem amikor megtudtam, hogy a főszakácsok főszakácsa, azaz Zemen János és jól összekovácsolódott csapata vállalja ismét... Van összehasonlítási alapom más tábori konyhákhoz ahol sokkal, de sokkal jobb körülmények között, fizetett szakácsok közel sem tudják azt nyújtani amit, ez a team produkál évről-évre. Még annyit elárulok neked, hogy nincs túl nagy tolongás ez iránt a szolgálat iránt...

– *Tudom, hogy sokan fognak tőled felkéréseket kapni különböző feladatokra. Ezekből melyiket emelnéd most ki?*

– Valami olyat emelek ki amire tulajdonképpen nehéz lenne névre szóló felkérést adni. A táborépítésre gondolok, amely július 1–3 között lesz. Erre a 3 napra (akár egyre is!) olyan testvérek jelentkezését várjuk, akik ugyan nem gyermekmunkások és nem is lesznek ott a táborban, de fizikai munkájukkal járulnának hozzá a tábor sikeréhez. Mert az még sem tartható hosszú távon, hogy a tábor vezetősége építse fel minden évben a tábort s mire elérkezik a táborkezdés ideje, s jönnek a gyermekek, hát egy nagyon fáradt csapat fogadja az érkezőket...

– *Úgy legyen! Köszönöm a tájékoztatásod, köszönöm a beszélgetést.*

BIZONYSÁGUL

„A gyógyítás ajándéka akkor született meg bennem, amikor a legkevésbé vártam” • Részlet John Wimber és Kevin Springer Power Kealing c. könyvéből. Fordította: ifj. Kovács Béla

Ahogy múltak a hetek, egyre csüggedtebb lettem. Egyik nap, amikor készültem a szolgálatomra, mérgesen becsuktam a Bibliámat, és azt mondtam: „Nem fogok többé a gyógyításról tanítani.” Isten azonban nagyon világosan szólt hozzám: „Vagy prédikálsz az én

igémet, vagy el is mehetsz.”

„Elmehetsz?” – kérdeztem megijedve. „Mit jelent az, hogy elmehetsz?” Kérdésemet figyelmen kívül hagyva, azt mondta az Úr a szívemben: „Az én igémet szöld, ne a tapasztalatodat.” Mint egy megszeppent iskolás fiú, úgy figyeltem az Úrra. Így történt, hogy folytattam a tanítást Krisztusról, aki imádkozott a betegekért, és arról, hogyan is tehetjük mi azt, amit Ő tett. Folytattuk a betegekért való imádkozást is.

Eredménytelenségeinken keresztül fájdalmasan ébredtünk tudatára annak, hogy milyen keveset tudunk arról, hogyan kell imádkozni. Elkezdtem az igét kutatni, hogy többet tudjak meg a gyógyításról, különösen Jézus szolgálatáról. Elolvastam minden keresztény könyvet a gyógyításról, amit csak meg tudtam szerezni. Nemcsak az volt az indítékom, hogy megtudjam, hogyan lehet eredményesen imádkozni a betegekért, hanem az is, hogyan tanítsam és fegyverezem fel gyülekezetem tagjait a betegekért való imádkozásra.

Visszatekintve, most látom csak, milyen hiábavaló igyekezet volt tanítani az embereket betegekért imádkozni, amíg egy embert sem láttunk meggyógyulni.

Elkezdtem kutatni olyan testvérek után is, akik sikerrel imádkoztak a betegekért, akikkel kapcsolatba tudok kerülni, és akiktől tanulhatok. Noel Weiss, aki akkoriban a Melodyland Christian Centerben, Anaheim városában volt pásztor, olyan keresztény volt, akin keresztül Isten sokakat meggyógyított. Könnyű volt vele beszélgetni, talán azért, mert mielőtt keresztény lett, ő is dzsessz zenész volt, akárcsak én. Az ő imádkozási módszere az emberekért nagyon tapintatos volt, nem manipulált. Ismeretem és hitem a betegekért való szolgálatra sokat fejlődött azáltal, hogy figyeltem és beszélgettem Noel Weiss-szel és másokkal, akiknek áldott gyógyító szolgálatuk volt.

Tízheti sikertelen imádkozás után megértem legnagyobb vereségemet. Gyülekezetünk egy főiskola tornatermében szokott összegyűlni, ahol egy függöny volt felszerelve a dobogón. Minden istentisztelet után emögé a függöny mögé hívtuk az embereket imádkozni. A teremben nem volt légkondicionálás, nagyon meleg és párás volt odabenn. Több testvér és én valakiért imádkoztunk (már nem emlékszem mi volt a baja). Két órán keresztül elszántan könyörögtünk, elmondva minden imát, amit csak mondhattunk, hogy az a férfi meggyógyuljon. Végül, kétségbeesetten abbahagytuk. Olyan zavarban voltam, hogy ledobtam magam a földre és elkezdtem sírni.

„Ez nem igazság!” – kiáltottam. „Te azt mondtad, hogy tanítsuk amiről a Biblia beszél, de Te nem támogatsz minket cselekedeteinkben. Itt vagyunk, mindent megtettünk, amit csak tehettünk – és nem történt semmi. Azt mondtad, higgyünk a gyógyulásban és imádkozzunk betegekért, de Te nem teszel semmit. Ó, Istenem, ez nem igazságos! Összetört a szívem. Néhány perc múlva feleszméltem és körülnéztem, hogy lássam a többiek körülöttem feküdni és kiáltani az Úrhoz. Mindannyian kétségbe estünk a tapasztaltak miatt. Hazavánszorogtam, és beestem az ágyba, azon tünődve, mit hoz a jövő.

Áttörés

Másnap reggel arra ébredtem, hogy csörög a telefon. Az egyik új testvérünk volt, a vonalban: „Nemrég kaptam új állást, és ma már dolgoznom kell. A feleségem lázas beteg. Nem tudok itthon maradni, hogy vigyázzak a gyerekekre, és pótmamát nem tudok szerezni. Eljönneél és imádkoznál érte?”

„Azonnal ott leszek.” – válaszoltam.

Letettem a kagylót és felnéztem a plafonra. „Istenem, nézd, mibe viszel bele most engem. Ez a testvér tényleg hiszi, hogy meggyógyul a felesége. Különben elfogja veszteni az állását, vagy nekem kell vigyáznom a gyerekeire.”

Ahogy odaértem a házhoz, a férj bevezetett a hálószobájukba. A felesége pocsékul nézett ki. Az arca piros volt és puffadt a láztól. „Ó ne – sóhajtottam magamban – ez nehéz eset lesz!” Hozzámentem és rátettem a kezem, elmormoltam egy hit nélküli imát, majd megfordultam és

elkezdtem magyarázni a férjnek, hogy egyes emberek miért nem kapják meg a gyógyulást. Olyan beszéd volt ez, amit az elmúlt tíz hónapban gondoltam ki magamban. Egész belemelegedtem a magyarázásba, amikor a férj valamit észrevett mögöttem és elkezdett mosolyogni. Hátra fordultam, hogy lássam a feleségét. Mintha egy másik ember lett volna az ágyban!

„Mi történt veled?” – kérdeztem. „Jól vagyok.” – válaszolta. „Meggyógyultam. Nem maradnál itt reggelire vagy egy kis teára?” Alig tudtam elhinni. Jól van! Udvariisan elutasítottam a kedvességét, és kimentem. Félúton voltam a kocsimhoz, amikor teljesen felfogtam, mi is történt. Az elmúlt hónapok levertsége, izgatottsága, csalódottsága, a kijelentések, megszegyenülések és reménykedések mind teljes erővel zúdultak rám. Aztán az ujjongás és az öröm. Teli tüdőből felkiáltottam: „Megvan!”

Az elmúlt éjszaka levertsége egykettőre örömbé és magasztalásba csapott át. A terhességnek vége, a gyógyítás ajándéka megszületett bennem abban a pillanatban, amikor a legkevésbé vártam. Vezettem az autót, de nem is figyeltem az útra, meg a kanyarokra. Tudtam, hogy a hit új területére léptem.

Édesebb a méznél

„Valóban működik” – gondoltam, ahogy hazafelé mentem – „és Isten az Ő gyógyító kegyelmének csatornájaként használt engem.” Örvendezésemből meglepő látomás zökentett ki. Lelki szemeim előtt hirtelen egy felhőgomoly töltötte be az eget. Soha nem láttam még ehhez hasonló felhőt. A kocsival lehúzódtam az út szélére, hogy jobban szemügyre vegyem a látványt. Ekkor jöttem rá, hogy nem is felhőgomoly, hanem egy hatalmas lép, amiből csepeg a méz az alant levő emberekre.

Az emberek különbözően viselkedtek. Néhányan tisztelettudóak voltak. Sírtak és kezüket kinyújtották, hogy a mézcseppek ráhulljanak és megízlelhessék, sőt másokat is hívtak, hogy vegyenek a mézből. Mások nevetlenek voltak, maguk kaparkodtak és panaszkodtak a tömegre.

Teljesen lenyűgöződtem. Nem tudtam, mit is gondoljak. Így imádkoztam: „Uram, mi ez?” Ő azt mondta: „Ez az én kegyelmem, John. Egyes embereknek áldás, másoknak akadályoztatás. Elég mindenkinek. Tehát ne könyörögj többet a gyógyításért. A probléma nem nálam van, hanem ott lenn.”

(Azon olvasók kedvéért, akik még soha nem láttak látomást vagy nem hallották Istent ilyen módon, elmondom, hogy nem fizikailag hallottam Őt beszélni. Több volt ez, mint egy benyomás; egy szellemi érzékelés volt, hogy Isten beszél hozzám. Az idő bizonyította, hogy amit gondoltam hallani, az igaz volt.)

Lelkesítő és mély megtapasztalás volt ez, ami jobban forradalmasította az életemet, mint bármely más tapasztalatom mióta hívő lettem. Soha nem tekintettem a gyógyításra úgy, mint azóta.

Ami olyan erőteljessé tette számomra ezt a tapasztalatot, az az volt, hogy megerősödtem abban az új meggyőződésben, ami a Szentírásban gyökerezik, hogy Isten bővülködik a kegyelemben, amibe az isteni gyógyítás is belefér, ha mi elhisszük ezt Őróla. A Mk 9,14–29 tanított meg engem erre, amikor Krisztus meggyógyított egy fiút, akit egy néma szellem tartott fogva. Mivel a tanítványok nem voltak képesek meggyógyítani a fiút, az apja Jézushoz ment megkérni Őt, segítsen, ha tud. Jézusnak nem tellett sok időbe, hogy a tanítványok sikertelenségének okát megállapítsa: hitetlenség. Miután az apa elmondta Jézusnak, hogy a fia gyermekkor óta szenved, így kérte Őt: „Ha valamit tudsz tenni, könyörülj rajtunk és segíts!” Jézus válaszol: „Ha tudok? Minden lehetséges annak, aki hisz!” (22–23 v., angol fordítás) Isten gyógyító kegyelme megtapasztalásának a kulcsa tehát a hit volt, hit abban az Istenben, aki gyógyít. „Én hiszek” – mondta az apa. „Segíts nekem legyőzni hitetlenségemet” (24. v.) Erre a megvallásra – amit Jézus mustármagnyi hitnek nevez a Mt 17,20-ban – üzte ki Ő a

süket és néma lelket a fiúból, aki azonnal meggyógyult.

Amit Isten nekem megmutatott a Mk 9. részéhez hasonló szakaszokban, első gyógyító szolgálatomon és a lépesméz látomáson keresztül, az az volt, hogy Ő sokkal nagyobb, mint ahogy mi azt Őröla elképzeljük, és hogy a hit legkisebb rezdülésére is megtapasztalhatjuk az Ő irgalmát és kegyelmét. Arra is rájöttem, hogy Isten kegyelme állandóan záporozik ránk, mert minden, amit Ő tesz, abból ered, ami Ő valójában: „A könyörület (kegyelem) Atyja, és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden gondunkban” (2Kor 1,3 angol fordítás v.ö. 2Móz 34,6; Neh 9,17).

A Zsolt 145,9 mondja: „Az Úr jó mindenkihez, könyörül mindeneken, akit megteremtett”. Tit 3,5 szerint az Úr az Ő kegyelméből mentett meg bennünket.

Túl gyakran nem az Ő kegyelmének és irgalmának teljességében láttam Istent. Bízam benne, hogy Ő vezet, de nem bízam, hogy gondoskodik is rólam. Elhittem bűneim bocsánatát és a megváltást, de nem hittem az isteni gyógyításban. Nem úgy néztem Isten kegyelmét, mint ami bőségesen és azonnal elérhető számomra, mint ahogy a méz elérhető volt azoknak, akik a lép alatt voltak. A lépesméz látomáson keresztül értettem meg, hogy az első gyógyító szolgálatom csak a kezdete volt Isten kegyelme megtapasztalásának – ha kész vagyok hinni és elfogadni azt. A látomásban néhány ember örvendezett, szabadon elfogadta és szabadon adta tovább a mézet. Minél többet adtak másoknak, annál többet kaptak. „Elég mindenkinek – mondta az Úr – tehát ne könyörögj többet a gyógyításért.”

De némelyek hitetlenséggel és kétkedéssel telve, nem tudták elfogadni Isten kegyelmét, áldásait és ajándékait. Nem vették észre, hogy Isten kegyelme és gyógyító ereje nagyobb annál, mint ahogy megérthetik, hogy Ő hogyan munkálkodik.

„A probléma nem nálam van, hanem ott lenn” – mondta az Úr. Mi vagyunk azok, és nem Isten, akik hitetlenségünkkel korlátokat helyezünk Isten kegyelmének és irgalmának útjába. Pedig mi a Szentlélekkel való együttműködésre lettünk elhívva, hogy belépünk abba az isteni kapcsolatba, amely által Ő irányt szab és gondoskodik a gyógyulásról.

{k1992215}

John Wimber

Ráléptem a keskeny útra! • Dr. Gyenis Jánosné

{k1992216}

„Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt” (Mt 7,14).

Reformátusnak kereszteltek, azonban a konfirmációig nem jutottam el. Vallásomat sem gyermekkoromban, sem felnőttként érdemben nem gyakoroltam.

A „hitéletem” abból állt, hogy valamikor gyermekkoromban édesanyám megtanított a „Miatyánkra”, s azt – kevés idő kivételével – minden este elimádkoztam.

Értelmem nyiladozásakor, s általában az életem folyamán három kérdésre szerettem volna megnyugtató választ kapni. Arra, hogy: honnan jöttem? miért élek? hová tartok?

Tizenhat éves korom körül egy fiatal ismerősöm hirtelen és váratlan halálakor megdöbbentett az „elmúlás” kérdése, s ezek a gondolatok ettől kezdve foglalkoztattak. Soha nem hittem abban, hogy a halál az elmúlást jelenti, az élet csak a bölcsőtől a sírig tart.

Életem során – elméleti kérdések iránt érezve vonzalmat – sok szellemi irányzattal találkoztam össze (sci-fi, okkultizmus, keleti vallások stb.), s többel megismerkedve kerestem az élet keletkezésével, értelmével, tovább folytatásával kapcsolatos kérdéseimre választ.

1985-ben kerültem kapcsolatba az asztrológiával, s az ennek alapját képező keleti determináció és reinkarnáció tanával. Elvégeztem egy magas szintű négy éves asztrológiai iskolát. 1989 őszén – a fenti iskola szükséges vizsgáinak letétele után abban bízam, hogy embereken tudok segíteni, ha pozitív és negatív tulajdonságaikat feltárva előttük, hogy a

gyermek jellemének analízise útján neveléshez tudok hasznos iránymutatást adni. Tapasztalnom kellett azonban, hogy hiába adok tanácsot, ez az életükön semmit sem változtat (inkább ront, mint használ). Néhány konkrét, próbálkozás után az asztrológiai munka számomra egyre fokozódó csalódást jelentett, s végül az asztrológiától való elforduláshoz vezetett.

1990. szeptemberében férjhez mentem, s férjemmel a Balatonhoz mentünk üdülni. Sok könyvet vittem magammal, döntően sci-fi és pszicho-horror irodalmat, de ezek mellett elvittem a férjemtől kapott Bibliát, és Derek Prince: A kereszténység hat alaptanítása című könyvet is.

A két hét alatt az összes magammal vitt könyvet – a Biblián és a Derek Prince könyvön kívül – elolvastam, de örömet, s nyugalmat nem találtam bennük, idegileg, lelkileg felzaklattak, megviseltek. Hazajövetelünk előtt négy nappal elővettem a Bibliát, olvastam, de valahogy nem értettem. Ezután elkezdtem a Derek Prince könyvet olvasni, de csak addig jutottam el, hogy „Isten Igéje élő és ható”. Ez a könyv sem gyakorolt rám döntő hatást, de az Igeről írt gondolat megragadott, elgondolkoztatott és foglalkoztatott.

Két nap múlva, 1990. IX. 29-én egy halk hang szólalt meg szellememben: „vedd elő a Bibliát, és kezd el a hivatkozások összefüggéseiben feldolgozni.” A „sugallaton” meglepődtem, és nem igen értettem, hogy ezt miért kellene tennem, de egyre erősödő és sürgető volt az erre irányuló késztetésem, és 1990. X. 1-én – beszerezve a feldolgozáshoz mindent, ami kell, és amit furcsa módon pontosan tudtam – a munkát elkezdtem.

Ma már a Biblia 23 könyvét feldolgoztam. S e munka közben, hol Isten igéi által, hol a szellememben megszólaló hang által kaptam meg, hogy mikor mit kell tennem: Először is megismertem Jézus Krisztust, hiszen a Biblia hozzá vezetett.

Néhány hét múlva megszólalt a hang: „Gyülekezethez kell tartoznod”, s én elkezdtem gyülekezetet keresni, (több közösségről szereztem információt, s néhány istentiszteletükön is részt vettem).

1990. március 20-án a lányom hozott egy könyvet, azzal, hogy tegyem kicsit félre a Bibliát, és ezt olvassam el. Másnapon (III. 21-én) már befejeztem a könyv olvasását, amelynek címe: „A föld legboldogabb emberei”, és a pünkösdi gyülekezetekről szól. Ennek a könyvnek a hatására értettem meg, hogy életembe be kell hívni Jézus Krisztust, és átadni életem irányítását Neki. Ezt teljes szívvel és mély átéléssel azonnal meg is tettem, majd elővettem a telefonkönyvet, hogy hátha nálunk is vannak pünkösdi gyülekezetek. De semmilyen betűnél nem találtam ilyet, még megfelelő útbaigazítást sem, hogy hol kereshetem az útbaigazító telefonszámot. Akkor a telefonkönyvet összezártam, és ölembe téve, imádkoztam Jézus Krisztushoz, kérve Őt, hogy ha nekem ide kell tartoznom, segítsen a kapcsolat-felvételben. Ima után a telefonkönyvet taláломra kinyitottam, s ott állt: Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezet. Azonnal hálát adva, felhívtam a számot, de egy hölgy vette fel a telefont, aki közölte, hogy ez magánlakás, és hagyjam békén. Én kértem, hogy ne haragudjon, a telefonkönyvben ez a szám van, és nekem nagyon fontos, hogy ezt a gyülekezetet megtaláljam. Egy kis csönd után a hölgy ezt mondta: „Na várjon, én már kinyomoztam a számot, és magának megadom.”

És adott egy telefonszámot, amelyet azonnal feltárcsáztam. (Ez egy csütörtök délután volt, pontosan 1991. III. 21-én). A vonal másik végén kedves férfihang közölte, hogy ez a Pünkösdi Gyülekezet, s kérdésemre, hogy: van-e valamilyen lehetőség, hogy elmenjünk oda, azt válaszolta, hogy vasárnap 1/2 5-kor a Dózsa György úton istentisztelet van, amelyen részt lehet venni.

Vasárnap 4 órakor férjemmel együtt már ott voltunk, s az ajtóban a lelkipásztor fogadott bennünket szeretettel. Az istentisztelet alatt éreztem, hogy „haza érkeztem”, minden feszültség feloldódott bennem, mintha bilincsek pattantak volna le; öröm és békesség töltötte meg lelkemet.

Ezután minden vasárnapon eljártunk a Gyülekezet istentiszteletére, s ugyan nem kevés vívódás, kísértés, kemény megpróbáltatások után, nem várt gyorsaságú növekedés ment végbe hitéletemben és a hitélettel kapcsolatos ismereteimben. Ezt persze most így leírni „könnyű”, de átélni egészen más volt. A hitéletben történt előrehaladás során ugyanis sokasodtak a kísértések, keményedtek a megpróbáltatások, amelyeket csak Isten segítségével, Jézus kegyelmi ajándékaival, a Szentlélek erejével tudtam „átvészelni”.

Ebben az időszakban fokozatosan megvilágosodtak emberi gyarlóságaim, elkövetett bűneim, eddigi életem sok-sok negatívumai, amelyeket türelmes szívvel vallottam meg az Úrnak, s egyre inkább megvilágosodott bennem, hogy Jézus Krisztus kereszthalála által megbocsáttatnak bűneim, megtisztul lelkem, életem új irányba fordul, Isten egyre inkább gyermekévé fogad. Az igék további tanulmányozásával, a gyülekezeti igehirdetések örömteli üzeneteivel újabb és újabb bizonyosságokat találtam erre. Leszámoltam eddigi életem „szellemi maradékaival” is: a Sátáni irodalmakat is – melyekből nem keveset gyűjtöttem össze régi életemben – megsemmisítettem, máglyán elégettem.

1990. június végén alámerítkeztem, előtte két héttel megkaptam a Szentlélek keresztséget Istentől, egy vasárnapi Istentiszteleten, s ma már én is „a föld legboldogabb emberei” közé tartozom, mert: bízván tudom és egyre biztosabban érzem, hogy Jézus Krisztus állandóan velem van, vezet, tanít, csodákat élek meg, sokszor, naponta. Ezt úgy tudom megfogalmazni, hogy: lefekvésemben és felkelésemben velem van Jézus. Dicsőség az Úrnak!

A Biblia elmélyült tanulmányozását természetesen tovább végzem, s jóllehet a vívódások, a kísértések, a megpróbáltatások, a „pusztába kerülések” továbbra is megmaradtak – Sátán nehezen mond le arról, akit egykor hatalmában tartott –, de velem van az Úr segítsége és kegyelme, a Szentlélek ereje, s az imádságok segítségével nem marad el a győzelem.

Az út szűk, meredek és rögös, ezen az ösvényen járni, megmaradni és hű maradni nem könnyű, de az a tapasztalatom és a bizonyágom, hogy az igék és az imádságok erejével, a bennünk élő Jézus kegyelmi ajándékaival előrehaladhatunk a szűk és meredek ösvényen. Ezért nekünk is naponta, óránként, percenként meg kell vívni a harcot...

MAGÁNVÉLEMÉNY

A gyermekek és az úrvacsora • Fordította: Vadon Gyuláné

%A szerző által sugalmazott gondolatokkal nem mindenben értünk egyet, de tanulság okán szükségesnek tartjuk a cikk közreadását, az alábbi megjegyzéssel: A szülők Isten (és emberek) előtt teljes felelősséggel tartoznak azért, hogy gyermekeik tiszta bibliai tanításon nőjenek fel. A szülők nem dönthetnek gyermekeik helyett, azonban tanításuknak fontos szerepe lehet a gyermekek helyes döntésének előkészítésében. Az úrvacsorázás feltételét tekintve a mérce (kánon!) felnőttek és gyermekek számára azonos: nincs külön mérce gyermekek részére. A Megváltóban való élő hit természetes következménye a bűnbocsánat bizonyossága és gyülekezettel való közösség. Csak a gyülekezet teljes jogú tagjai részesedhetnek úrvacsorában (1Kor 10,21). Aki vétkezik, a Megváltóval kötött szövetséget megtöri. Ezt mielőtt úrvacsorázik, rendeznie kell, hogy ne legyen rajta ítélet (1Kor 11,27–32).

Mi történik akkor, ha komolyan vesszük gyermekeinket?

Mindenekelőtt sok olyan kérdés támad, mellyel eddig egyáltalán nem találkoztunk, mert sok minden csak a felnőtteknek szólt. Gondoljunk itt például az úrvacsorára és a gyermekekre. Meinrad Schicker (30 éves, nős, 1 fiú apja, prédikátor, öskeresztény gyülekezet, Bâsel) állásfoglalása: Azt, hogy a gyermekeket Isten szereti, és ők nem másodrangú emberek, nem

kell külön hangsúlyozni. De ha mi elkezdénénk a gyermekeket hitben testvéreinknek tekinteni, talán sok minden megváltozna. Ez a gondolatmenet – megváltoztatás nem az úrvacsora és a keresztség (bemerítés) kérdésével kezdődik, de éppen ezekben a kérdésekben is meg fog mutatkozni, mennyire komolyan boncolgatjuk azt a tényt, hogy Jézus sokszor a gyermekeket állította a középpontba: „És Jézus előhívott egy gyermeket, a tanítványok között középre állította és azt mondta: Bizony mondom néktek, ha nem tértek meg, és nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába. Aki önmagát megalázza, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában” (Mt 18,2–4).

A gyermekek és az úrvacsora

Az úrvacsora vételének alapfeltétele, jelentőségének felismerése: az úrvacsora emlékeztet bennünket arra, hogy Jézus Krisztusban meg vagyunk váltva és jelképesen résztveszünk benne. – Az ehhez szükséges intellektuális, érettség nem határozható meg bizonyos életkorral, hanem minden gyermeknek – megfelelő – érettségi fokra kell fejlődnie, s ezt meg is lehet állapítani. A gyülekezet vezetősége részéről meg kellene lennie annak a nyitottságnak, hogy a szülők (vagy nevelők) jelenlétében a gyermekek úrvacsorát vehessenek.

„A gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőséget” (Mt 21,16). A döntésben és a tanításban a fősúlyt a gyermek szülei viszik. A gyermekiskola tanítók és gyülekezet vezetők segítőként álljanak a szülők mellé. De mégis elkerülendő az a helyzet, hogy bizonyos kortól minden gyermek vegyen úrvacsorát.

Az én meggyőződésem: gyermekek vehetnek úrvacsorát, koruktól függetlenül, ha Jézus Krisztusban, mint Megváltójukban hisznek, ha ezt a szülők, a gyermekkel való beható beszélgetés után igennel igazolni tudják. A gyermekeket komolyan kell venni! A keresztség és úrvacsora tekintetében arra szeretnék rámutatni, hogy az Újszövetségben nincs direkt utalás arra, hogy a keresztség és úrvacsora egymást feltételhez köti, noha természetesen egészében véve, mindkettő hiten alapul. Természetesen e nyitott kérdés megválaszolásán:

„gyermekúrvacsora és keresztség”, és ezek összefüggésének feltárásán még sokat kell dolgoznunk. De ami még ettől is jobban kell, hogy foglalkoztasson bennünket, gyermekeink helye és adottsága a gyülekezeteinkben. Gondoljunk itt előadásaira (szolgálatokra), és így fölfedezzük gyermekeinkben és ifjainkban a szó szoros értelmében a munkatársakat, s így Mesterünk missziói parancsát teljesíteni tudjuk.

Kíváncsi vagyok arra, hogy a következő idő mit fog bizonyítani: e kihívást elfogadtuk-e, vagy sem.

GONDOLKODÓ

Isten a történelem Ura • Kovács Zoltán

I. rész

Az Úr, a mi Istenünk mindenható. Ő teremtette az eget és a földet, az összes élőlényt, de még az angyalokat is. Korlátlan hatalmú felséges Úr, mindent tud, és mindenütt jelen van. Örökkévaló, nincs kezdete és vége, Isten ugyanakkor szent és igazságos is, Ő maga a szeretet. {k1992217}

A babilóniai (bábeli) torony évezredekken át az emberi nagyravágyás szimbólumának tekintettek

Mindentudósága miatt nem érte Őt váratlanul Ádám és Éva bűne. Ez az esemény nem húzta keresztül Isten számításait. Előre tudta mindezt, és már a teremtés előtt készen állt üdvterve az

emberiség megmentésére. Nem hagyta magára a teremtett világot; „hatalma szavával” fenntartja azt, és gondja van teremtményeire. A bűnbeesés óta Isten minden eszközzel azon munkálkodik, hogy üdvtervét végrehajtsa. Mindenben felfedezhetjük kezének munkáját, még az akaratának látszólag fittyet hányó történelmi eseményekben is. A büszke ember azt hiszi, hogy csak elhatározásaitól függ a világ sorsa, s észre sem veszi, hogy Isten üdvtervének megvalósulását szolgálja saját akaratból hozott döntéseivel. „Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, meghiúsítja a népek gondolatait” (Zsolt 33,10). Az Ő terve valósul meg tehát, s ez ellen az emberek nem tehetnek semmit!

A következőkben felvillantunk egy keveset Isten munkáiból néhány történelmi esemény közelebbi szemügyre vételével.

Isten már az Édenkertben megígérte, hogy Szabadítót küld a bűnös ember megmentésére, ezt mondván a kígyónak: „ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3,15). A történelmi események ekkortól fogva megváltónk Jézus Krisztus eljövetelét készítik elő.

{k1992218}

Assurbanipal, bibliai nevén Asznápár, Asszíria nagy uralkodója (Ezsd 4,10)

Az özönvíz pusztításai közepette is gondoskodott az Úr az emberiség fennmaradásáról Noé és családja révén, akiket a bárkában megőrzött a vízbe fulladástól a szárazföldi állatok hímjeivel és nőstényeivel együtt. Az özönvíz után Isten ígéretet tett a földi élet kereteinek az utolsó ítélet napjáig való fenntartására: „Ennekutánna míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek” (1Móz 8,22). Istenünk tartja szavát: a nappal és az éjszaka, valamint az évszakok váltakozása ma is tart, ugyanígy a vetést az aratás követi, biztosítván az ember és az élőlények további fennmaradását. Esőzésekkel ma is meglátszik a szivárvány, az „ív a felhőben”, ami Isten szövetségének jele, hogy „nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére” (1Móz 9,15). Az életfeltételek biztosítása után Isten megáldotta az embert: „Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet” (1Móz 9,1). Az emberek engedetlenek voltak, letelepedtek Babel földjén, s nem akartak elszéledni a Föld színén. Az Úr a nyelvek összezavarásával érte el célját, az egymás szavát nem értő emberek immár elindultak, hogy birtokukba vegyék az egész Földet (1Móz 11,9). Eljutottak a legtávolabbi pontokig is, Kamcsatkán át Alaszkába, majd dél felé vándorolva egészen a Tűzföldre. Istenünk eközben folytatta tervének megvalósítását. Az akkori világ legfejlettebb vidékén, Mezopotámiában elválasztott magának egy Neki engedelmeskedő embert, Ábrámot, akit kihívott szülőföldjéről Kánaán földjére. Ez idő tájt Kánaánban független városállamok voltak, így a terület készen állt Ábrám befogadására, mivel utóbbi vándorlását nem akadályozta valamilyen egységes államhatalom. Isten szövetséget kötött Ábrámmal és utódaival, így megszerezvén magának egy népet az emberek közül, akik Őreá figyelnek, és akiknek kijelentheti Magát. A választott nép léte és Isten-ismerete szükséges feltétele volt Isten Fia eljövetelének.

Következett a Közel-Kelet térségét érintő 7 évig tartó éhség, melyet előre tudván Isten csodálatosan gondoskodott Izrael házanépének életéről az előreküldött József révén. József nem értette, hogy testvérei miért adták el rabszolgának, miért került Egyiptomba, miért vetették ott ártatlanul börtönbe, mégpedig a fáraó börtönébe, ahol a bűnös államférfiakat tartották fogva. Abban az időben nem sokat számított egy rabszolga élete, s ha valamelyiket ura feleségének megerőszakolásával vádolták, aligha maradhatott életben. József mégis életben maradt, sőt egy elit börtönbe került, ahonnan Isten Egyiptom fejedelmévé emelte!

{k1992219}

Józsefnek tehát megadatott az a kegyelem, hogy megláthatta Isten tervének megvalósulását életében, azt, hogy Isten általa szerzett szabadulást Jákóbnak és családjának.

József pozíciója és az éhség arra voltak jók, hogy Izrael Egyiptomba költözzön, s ott az akkori

világ legerősebb államának védelmét élvezve a nép zavartalanul szaporodhasson. Miután a nép milliósra szaporodott, Isten úgy fordította a fáraó szívét, hogy Izrael fiait szolgaságba vesse és dolgoztassa. Mindeme nyomorúsággal Isten felkészítette népét az Egyiptomból való kivonulásra. Ameddig jól ment a soruk, addig az izraeliták nem akartak elköltözni Egyiptomból, erre csak a kemény szolgálat tudta rávenni őket.

Amikor Izrael népének sorsa elviselhetetlenné vált Egyiptomban, Isten megemlékezett róluk, és elküldte hozzájuk Mózeset, hogy szabadítsa meg őket. „Mivel hát ímé feljutott hozzám az Izrael fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, amellyel nyomorgatják őket az Egyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a Fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izrael fiait Egyiptomból” (2Móz 3,9–10). A kivonulást az Úr gondosan előkészítette Mózes személyében. Mózeset már születésekor meg kellett volna ölni a fáraó parancsa szerint, ám épp e parancs miatt történt, hogy a fáraó leánya nevelte fel, hogy így minden szükséges ismeretet megszerezzen feladata elvégzéséhez. A 40 éves Mózes nevelését Isten újabb 40 évig folytatta a sivatagban, ahol Mózes megtanulta, hogy „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel” (Zak 4,6), vagyis, hogy nem ő fogja megszabadítani Izraelt, hanem az Úr lelkének az ereje.

Isten – ígérete szerint – Mózesrel volt, és rettenetes csapások közepette kihozta népét Egyiptomból. Az izraeliták száraz lábbal keltek át a Vörös-tengeren, míg az őket üldöző egyiptomiak belepusztultak a vízbe. Izrael 1,5–2 milliósra duzzadt népe szabad volt immáron! A Sinai-hegynél Isten törvényt adott Izraelnek Mózes által, amelyben meghatározta, hogy hogyan éljenek Néki tetsző módon. A sivatagi vándorlás során Izrael gyakran fellázadt, és visszakíváncozott Egyiptomba. Ekkor látszott meg, hogy milyen nagy szükség volt az őket ért szorongattatásra, hogy egyáltalán hajlandók lettek Egyiptomot odahagyni. Hiszen gyakran még a rabszolgaságot is visszakívánták a „fokhagymák” meg a „párhagymák” miatt! Az Úr végül Józsué vezetésével vitte be népét az ígéret földjére, Kánaánba. A honfoglalás során is sokat segített – az Úr ereje mellett – a kánaáni politikai helyzet: egységes állam híján a sok kis független államocská nem tudott ellenállni Izrael támadásának. Amint látjuk, nem volt véletlen a kánaáni államberendezkedés sem, hanem Urunk ezzel is jól előkészítette Ábrám vándorlását, majd Izrael honfoglalását. A közbeeső időben pedig az egyiptomi állam nyújtott védelmet Isten népe számbeli gyarapodásához.

A honfoglalás után mindaddig kedvező volt a politikai helyzet Izrael számára, ameddig az Úr törvénye szerint éltek. Több száz éven át egyetlen közeli nagyhatalom sem tudta leigázni a zsidókat. A nép bűneinek megsokasodása miatt Isten Asszíriát használta fel haragjának végrehajtására. Amint az asszírok felfuvalkodtak, saját erejüknek tulajdonítván sikereiket és nem Isten végzésének, az Úr elvetette őket. A babilóniaiak legyőzték a félelmetes asszír hadsereget, majd az AsszírIA segítségére siető Nékó fáraó hadát is. Ezután végrehajtották az Úr által kiszabott büntetést a zsidókon: Jeruzsálemet lerombolták, a népet pedig fogságba hurcolták.

Jeruzsálem pusztulásával egyidőben az Úr már a zsidók fogságból való megszabadulásán munkálkodott. Babilónia szomszédságában új nagyhatalom jött létre, a Méd Birodalom. A médek már AsszírIA legyőzésében is segédkeztek, valamint elfoglalták azt az urartut, ami korábban az egyetlen olyan állam volt, ami ellen tudott állni a félelmetes asszír hadigépezetnek. A zsidók babilóniai fogságának idején történt meg a nagy politikai váltás a hatalmas Méd Birodalomban: a perzsa Círus kis seregével legyőzte a nálánál jóval nagyobb méd sereget, s ezzel kialakulta Perzsa Birodalom. A zsidókra büntetésül kiszabott 70 év leteltének közeledtével Círus elfoglalta és földig lerombolta Babilont. „És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt” (Jer 25,12). Babilon valóban pusztasággá lett, a várost az azóta eltelt évezredekben sem építették fel. Az utóbbi években Szaddam Husszein iraki diktátor újjá akarta építeni Babilont, de a múlt évi háborús

vereség megakadályozta ezt, s a jelen helyzetben lehetetlenné vált a terv megvalósítása. Amit Isten mondott, az ma is igaz: Babilon változatlanul romhalmaz és pusztaság!

A 70 év elteltével Círus perzsa király jóvoltából a zsidók haza mehettek Júdeába, és „viszontagságos időkben” ugyan, de újraépíthették a romokat: Jeruzsálemet és a templomot. Ez már Jézus Krisztus eljövetelének közvetlen előkészítése volt; Neki Betlehemben, Júdeában kellett megszületnie, s ehhez a választott népnek haza kellett kerülnie a fogságból. A templomra is szükség volt, hogy Megváltónk abban taníthasson.

{k1992220}

II. Sargon asszír király, aki többi között Izrael királyságát is megsemmisítette Kr. e. 722-ben. Az előkészületek a világpolitikai szintén is folytatódtak. A próféciának megfelelően (Dán 8) i. e. 334-ben a makedón (görög) Nagy Sándor nekiindult, és pár év leforgása alatt meghódította az óriási kiterjedésű Perzsa Birodalmat. A görög uralom már Krisztus evangéliumának terjedését volt hivatott elősegíteni világnyelvvé tévén a görögöt, amit sok országban ismertek, s így a görög nyelven íródott Újszövetség akadálytalanul terjedhetett a későbbiekben.

A Krisztus születése előtti másik fontos esemény a római Birodalom kialakulása volt. Az i. e. III. sz. közepére Róma egész Itáliát meghódította. Ekkor kerültek szembe a rómaiak történelmük során egyetlen méltó ellenfelükkel, Karthágóval. Karthágót főníciai telepések alapították, s függetlenségének elnyerése után a pun gyarmatbirodalom központja lett. Az első és a második pun háborúban a Földközi-tenger nyugati medencéjének uralmáért, gyakorlatilag a világhatalom megszerzéséért folyt a küzdelem. Az első háborúban Róma meghódította Szicíliát, majd egy karthágói zsoldoslázadás nyomán Szardíniát és Korzikát is.

Az igazi megmérettetés azonban a második pun háború volt: i. e. 218-ban a pun Hannibál a mai Spanyolország területéről indulva meglepetésszerűen átkelt az Alpokon, s betört Itáliába. Ezzel a húzásával sikeresen becsapta a rómaiakat, akiket aztán többször is legyőzött Itália földjén. I. e. 216-ban Cannae mellett. Hannibál ellen szenvedte el Róma történelmének legsúlyosabb vereségét. Ekkor mindenki azt hitte, hogy a háború véglegesen eldőlt Karthágó javára. Egy történész szerint a rómaiak csak azért nem hagyták abba a harcot, mert végtelen makacosságukban nem voltak képesek beismerni vereségüket. Rejtély, hogy ilyen körülmények között hogyan maradhatott Róma mégis talpon, s nyerhette meg később a háborút is. Talán azért, mert a punok a főníciai Baál istent imádták, ami miatt Izrael népe bűnbe keveredett a babiloni fogság előtt? Maga a Hannibál név is azt jelenti, hogy „Baál ajándéka”. Nos, ennek az istennek az ajándéka nem győzhetett a háborúban, mert Istenünknek a római világbirodalomra volt szüksége, hogy azáltal megfelelő keretet adjon Krisztus földi szolgálatának és az evangélium terjedésének. A Karthágó feletti győzelem után Róma ellenfél nélkül maradt, s a továbbiakban könnyűszerrel foglalta el a Földközi-tenger teljes partvidékét, köztük Nagy Sándor egykori birodalmának utódállamait, s hűbéresévé tette az időközben függetlenné vált zsidó államot is. Júdeában ekkoriban „nagy” Heródes uralkodott, aki felújította és kibővítette a jeruzsálemi templomot, ami így az ókori világ egyik építészeti csodájaként pompázott.

Minden készen állt tehát az Üdvözítő fogadására. A választott nép a saját földjén lakott, a templom soha nem látott szépségben ragyogott, létrejött a Római világbirodalom, és adott volt egy világnyelv is, a görög. Ilyen előzmények után jött a Földre Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, aki valóban a megígért „asszony magva” volt, mivel születéséhez csak asszonyra volt szükség, férfira nem.

Isten tervének a további megvalósulását lapunk 3. számában fogjuk nyomon követni.

{k1992221}

A Heródes-féle templom makett Jeruzsálem

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Hogy újra egyek legyünk a hitben • Paul Roth

%%Jézusom, Te az Utolsó Vacsorán
egységért imádkoztál:
hogy a Benned-hívők egyek legyenek
hitben és szeretetben.
Mi keresztények évszázadok óta
a nem-keresztény világnak
siralmas példát mutatunk
a széthúzásra és a gyűlöletre.
Nem csak a „mások” bűne,
hogy szétszakadt az egység.
A mi bűnünk is: mi
kérdedtünk az igazsággal és elhanyagoltuk a szeretetet.
Jézusom, mi nem hadakozunk
egymás ellen soha többé.
Egymáshoz lassan megint közelebb jutunk.
De még ez is kevés:
nem tudunk beletörődni a szakadásba.
A Te imád, a Te parancsod
egységbe hívott hitben, szeretetben.
Súlyos teher ez mirajtunk
és súlyos kötelesség.
Mikor jön el megint az idő,
amikor azt mondják a nem-keresztények:
„Nézzétek, hogy szeretik egymást!”?
Jézusom, csak általad lehet eggyé megint a Te nyájad,
de azt a napot közelebb hozni: a mi dolgunk.
Semmi sem változik meg,
ha mi semmit sem változtatunk meg,
ha mi magunk meg nem változunk.
Oldozz fel bűneinktől,
vess véget a szakadásnak,
gyűjtsd egybe a tieidet,
hogy hitben, szeretetben egyesülve
szolgáljunk Neked.%%

Felhívás • A szerkesztőség

Szeretnénk lapunk KÖRKÉP c. rovatában több és pontosabb információt adni a gyülekezeteinkben és környezetükben történt eseményekről: megtérések, bemerítkezések, a Szentlélek munkájának megnyilvánulásai, tanítások, evangélizációk, ifjúsági események, bizonyágtételek stb. E cél eléréséhez tudósítókat keresünk az ország minél több gyülekezetéből. Olyan testvéreket keresünk, akik megfigyelve az eseményeket, készek azt leírni, riportot vagy fényképes beszámolót készíteni, hírt adva ezzel az Élő Víz olvasóinak Isten közöttünk végzett munkájáról. Országszerte sokan várják a vigasztaló, erősítő szót, a jó hírt, mely „megerősíti a csontokat.” Ne hallgasd hát el az Úr nagyságos dolgait!

Imádkozz, és dönts!

A jelentkezők leveleit a Központ címére várjuk 1992. július 30-ig.

FELVÉTEL az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára • Telegdi József dékán

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1992/93-as tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó fiatal testvérek részére, akik

- Istentől elhívást kaptak lelkipásztori, vagy hitoktatói szolgálatra,
- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben,
- részt tudnak venni nappali képzésben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 8 félév. (Levelező tagozatot ebben a tanévben még nem áll módunkban indítani.) A főiskola tandíjköteles.

Nem a Pünkösdi Közösséghez tartozó keresztyények is kérhetik felvételüket.

A jelentkezés határideje: 1992. május 31. A felvételi kérelmet az Országos Titkárság címére kell elküldeni: 1143 Budapest, Gizella út 37.

A felvételi kérelemhez csatolni kell

- kézzel írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének és elhivatásának történetét,
- születési anyakönyvi kivonatot,
- érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanusító bizonyítványt,
- orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja.

Szükséges még lelkipásztori ajánlás is, mely lényegében a felvételi kérelmen történik.

A felvételi kérelem (Jelentkezési lap) a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A jelentkezők felvételi vizsgán vesznek részt, melynek időpontja: 1992. július 18.

A felvételi vizsga tárgyai

- ó- és újszövetségi bibliaismeret (írásbeli és szóbeli),
- Keresztyény etika (önismereti teszt),
- Önéletrajzi és hivatásismereti kérdések (megbeszélés).

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván:

Telegdi József
dékán

Budapest, 1992. március 13.

Impresszum

Főszerkesztő: TELEGDI JÓZSEF

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő Bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA,
KOVÁCS ZOLTÁN, MAKOVEI JÁNOS, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, PIRKA
BEÁTA

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Telefon: 251–6987

Felelős kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1992222}

VÍZSZINTES: 1. A bibliai idézet harmadik része (Zárt betűk: L, M, K, I, Z, A, S) 15. Modern fényvédő szemüveg 16. Létezik 17. Ahasvérus király egyik udvarmestere 18. Alapszín 19. Jegyez 20. Ruth férje (ékezet nélkül) 22. Táplálék 23. Cseh igen – visszafelé 25. Szolmizációs hang 26. Az emberek nagy csoportja 28. Nagy részt kedden! 30. Dual-In-Line (elektronika tokozás) 32. Kehátita előljáró, aki segített a frigyládát vinni **34. A bibliai idézet kezdete (Zárt betűk: Z, Y, E, É, Z, É) 37.** Zenei befejező rész – fonetikusán 38. Menhelyben van! 40. Téli sporteszköz 41. Franciaország nyugati tájegysége nevének első fele 43. Jordánia fővárosa 45. Emlősállat 47. Mennyei lények 50. Úr, Csehszlovákiában 51. Cső kétharmada! 52. Tetejére 53. Fordított névelő 55. Híres gyermekgyógyász nevének betűi keverve. Budapesti kórház is 57. Valódi 59. Kezéből kiengedve esni hagy 61. Korona hangzói 63. Nádáb nevének a vége 65. Év – angolul 66. Jézus egyik neve 69. Női név 71. Bulgáriai autó jelzés 72. Gurulni kezd! 74. Műszaki rajzhoz használt papírfajta 75. Titkon rágalmazott. Régies, bibliai szóhasználattal 77. Elektrolit-kondenzátor – rövidítve 79. Norvég, spanyol és osztrák autók jelzései 80. ...-kapu (logikai áramkör) 81. A fej része 83. Város a Jordán völgyében. A Dán törzsbeliek Dánnak nevezték el, miután elfoglalták 89. Kicsi patak 91. Mássalhangzó kiejtve 92. Többes szám első személy 93. ...-tak 95. E néven a IV. Anabateus király. Apósa Heródes Antipásznak 97. Gabonanövény 99. Hely a Veres-tenger közelében, ahol Mózes beszélt a néphez 101. Adás-vételre kijelölt terület – fordítva 102. Gúla hangzói 104. ... poetica 105. Tűznyelv – visszafelé 107. Itt halt meg Áron 109. Kananeus város, melynek királyát leverte Józsué 111. Hit betűi keverve 113. Háziszárnycs 114. Sugár közepel 116. Hibátlan (ékezet nélkül) 117. Kórus 119. Ézsau másik neve 121. Nincs benne semmi 123. Básán királya, akit az izráeliták legyőztek 124. Gyomnövény 126. Ismeretlen, máshonnan jött ember 128. Egymást követő betűk az ABC-ben 129. Kánaánita királyi város Júda síkságán, melyet Józsué elfoglalt

FÜGGŐLEGES: 1. Tölgyes a kananeusok földjén, Sikem közelében 2. Az izmot rögzíti a csonthoz 3. Vibrálni kezd! 4. Mózes második könyve – latinul 5. Tekintetem valahová irányítom 6. Igekötő 7. Fél fatalp! 8. Dávid király nagyatyja 9. Palesztinai tartomány 10. Fordított kettősbetű 11. Állóvíz – névelővel 12. Jézus tanítványa is ez 13. Indíték 14. Völgy, Moáb és Edom között. A pusztai vándorlás egyik táborhelye **15. A bibliai idézet befejezése (Zárt betűk: D, G, E, U, L, E, S) 21.** A Földközi-tenger része 24. Rangos mennyei lény 27. Hadárnak, Edom királyának városa 29. Egészen – visszafelé 31. Jóda anyja 33. Elektromos töltésű anyagi részecske 35. Déligyümölcs nevének eleje 36. Adenozin-monofoszfát jelölése 39. Jézus követőinek összessége, bibliai példázat szerint 42. Nyomással helyváltoztatásra kényszerít 44. Friss 46. Lemez szélei! **48. A bibliai idézet második része (Zárt betű: N) 49.** Itt halt meg Miriám 51. Ruhaanyagot méretre vág 54. Telepített robbanó szerkezet 56. Lót atyja 58. Ámen hangzói 60. A múlt idő jele 62. Nagyon érdektelen számára 64. Ítélethozó személy 67. Jézus tanítványaiból lettek 68. „A Biblia az Úr ...” (ének) 70. Dávid király választott lévita ajtónállója 73. Dánielnek e folyó mellett volt látomása. 76. Raktárban van! 78. Mely személy? 82. Vég nélküli lepra! 84. Osztrák, olasz és francia autók jelzései 85. A föld mélyéből bányásszák 86. „Kicsiny ... miért kételkedtél?” (visszafelé) 87. Finom, könnyű cipő – fordítva 88. A kálium és a kén vegyjele 90. Ugyanaz, mint a vízszintes 52. 94. Lóbetegség 96. „... az... , egy a hit, egy a keresztség” 98. Levesfajta 99. Nagyatád vége! 100. Ábrahámmal együtt költözött Kánaánba 103. Kellék betűi össze-vissza 106. Ázsiai állam – visszafelé 108. Ékszer 110. Helység. Jézus itt támasztott, fel egy ifjút 112. Eszme 115. Péter tanácsolja, hogy vessük ezt Istenre 118. Ordasban van! 120. Böven ad 122. Csigaházban van! 125. Zúgás kezdete! 127. Félszeg! 128. Pecsét helye 130. Igekötő

Beküldendő:

vízszintes: 1., 34. és függőleges: 15., 48. sorok.

Beküldési határidő: 1992. május 20. (Élő Víz, 1143 Budapest, Gizella út 37.)

A nyertesek között könyvjutalmakat sorsolunk ki!

Az előző számban megjelent rejtvény helyes megfejtése: MUTASD MEG NÉKEM A TE
UTADAT, HOGY JÁRHASSAK A TE IGAZSÁGODBAN, ÉS TELJES SZÍVVEL
FÉLJEM NEVEDET

Könyvjutalmat nyertek: Borbély Józsefné (*Csór*), Sanda Roberta (*Várpalota*), Lakatos
Zoltánné (*Mezőladány*)

GYERMEKKÖR

{k1992223}

{k1992224}

{k1992225}

{k1992226}

{k19922D}